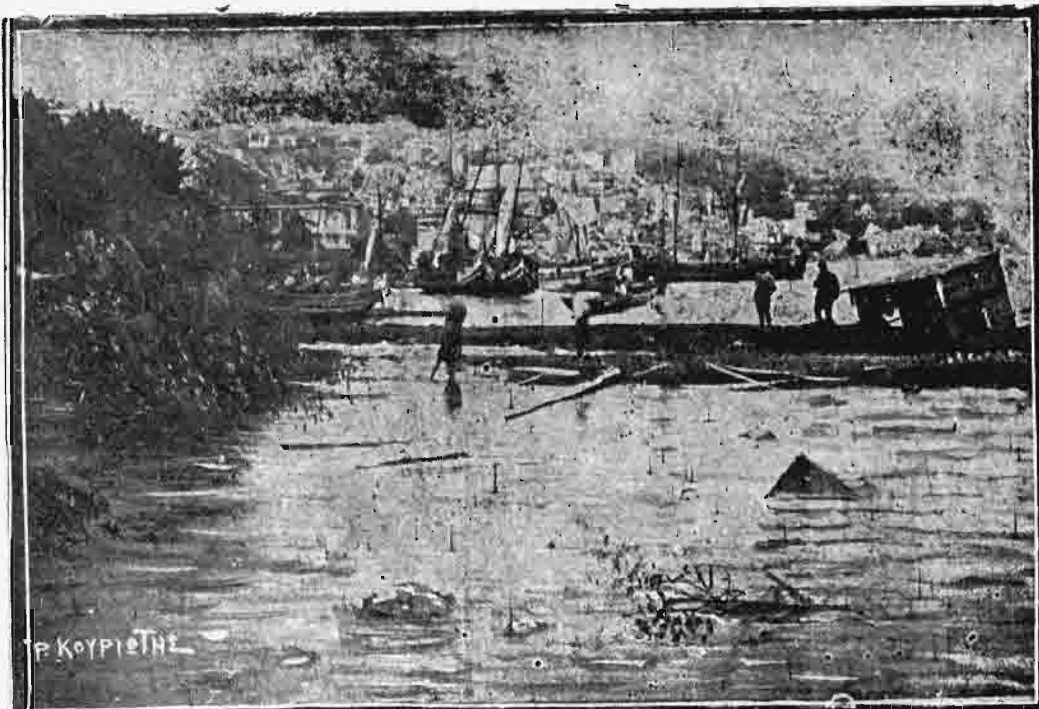


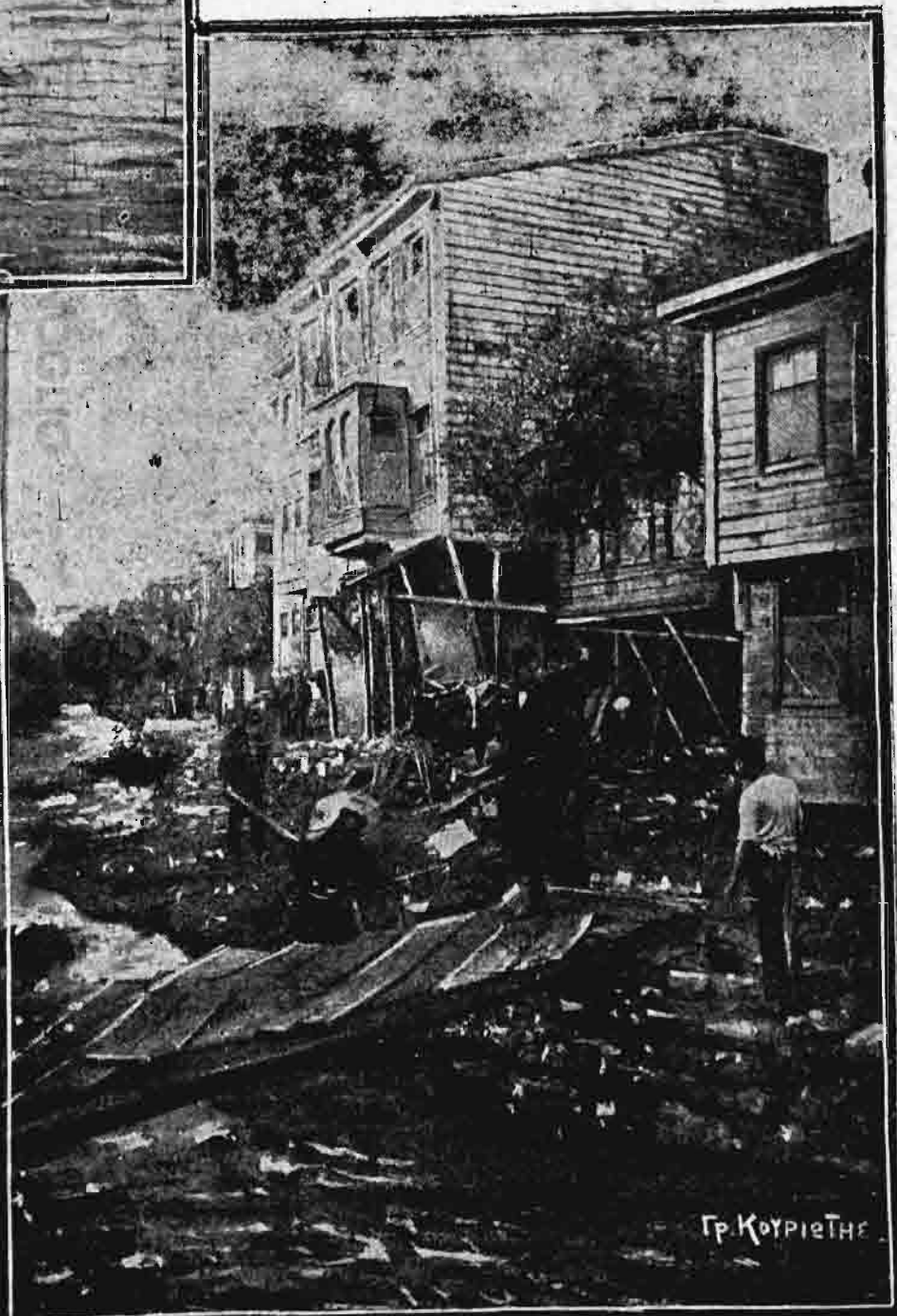
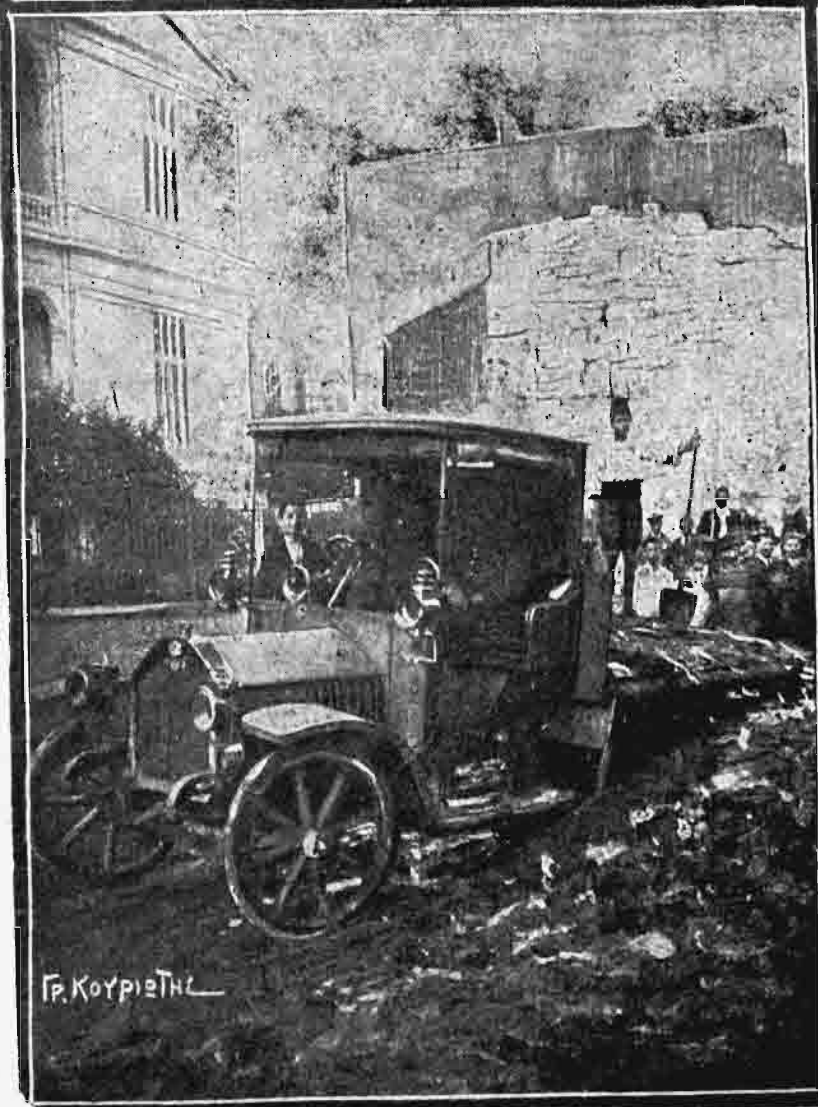
# 'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: 'ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ



ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ  
ΤΗΣ  
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ



Κρημνισθεῖσαι οἰκίαι ἐν Σαρίγερ.—Ἡ παρασυρθεῖσα γέφυρα.—Αὐτοκίνητον ἐν Βαθυρρύακι βυθισθὲν εἰς τὸν βόρβορον.

## ΘΡΗΣΚΕΙΑ

-888-

## ΑΚΡΑΤΕΙΑ

Ὁ ἄλκοολισμὸς εἶναι μία μερικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀκρατείας, ἣτις βασιλεύει εἰς τὸν ἀτομικὸν μας βίον. Ἀνέφερον περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν προηγουμένην ὁμιλίαν μου, ἀλλ' εἶναι τὸ θέμα τοῦτο τόσο εὐρὺ καὶ μέγα, τὰ δὲ δεινὰ του τόσο φοδερὰ καὶ ἀποτρόπαια, ὥστε οὔτε τόμοι δλόκληροι δύνανται νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν διεκτραγώδησιν των. Ἀλλως τε, ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη, προσθέτει καὶ ἄλλα φρικιαστικὰ θύματα εἰς ὅσα ἐπεσώρευσεν ἡ φαγέδαινα αὕτη. Ἐν τούτοις ὁ ἄλκοολισμὸς εἶναι τὸ μέρος, μία μερικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀκρατείας τοῦ βίου, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ.

Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι πολὺ ὀλίγας φροντίδας ἀξιοῦμεν εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ ὀλιγοῦμεν τελείως πρὸς ὅσα ἡ θρησκεία, ὁ ὁρθὸς λόγος καὶ ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἐπιτάσσουσιν δι' αὐτήν. Καὶ αἱ τρεῖς αὗται ὁδηγοὶ τοῦ ἀνθρώπου βρονταφωνοῦσιν, ὅτι πρέπει μὲ πᾶσαν τὴν δύναμιν καὶ τὴν προσοχήν μας νὰ κανονίζωμεν τὸν βίον, τὸν ὁποῖον ἐκλήθημεν νὰ διανύσωμεν ἐδῶ κάτω. Ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἡ μόνη ἡμῶν ὁδηγός, ἣτις δέον νὰ κανονίῃ τὰς ὁρέξεις μας, τὰ πάθη μας.

Πρέπει, κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων μας, ἡ ἐγκράτεια ν' ἀναστέλλῃ τὰς ὁρμὰς των καὶ νὰ κανονίῃ τὴν πορείαν των. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπληστος. Εἶναι ἀκόρεστος, τόσο διὰ τὸ κέρδος, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἡδονὰς· ἡ ἀκράτεια τὸν παρασύρει ἀγρίως καὶ τὸν δεσέζει πέραν τῶν ὁρίων τοῦ λογικοῦ καὶ θεμιτοῦ. Παραδίδεται λοιπὸν θύμᾳ τῆς καλῆς, ἀφοῦ τὴν ὑπηρετήσῃ ἐπὶ τι διάστημα, κάμπτεται καὶ υποκύπτει.

Εἶναι ἀνάγκη, ἀρά γε, νὰ ἔλθωμεν εἰς λεπτομερείας; αἱ περισσότεραι τῶν νόσων, αἱ πλείονες τῶν δυστυχιῶν εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἀκρατείας εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἄς μὴ νομίσῃ δέ τις, ὅτι ὑπεύθυνος ἀτομικῶς διὰ τὴν ζωὴν του δύναται κατὰ βούλησιν καὶ νὰ τὴν διευθύνῃ. Τοῦτο θὰ ἦτο ἐν μέρει ἀληθές, ἂν ἡ ἀτομικὴ βλάβη καὶ τιμωρία δὲν συνεπήγετο τὴν γενικὴν καχεξίαν καὶ μόλυνσιν. Ὡστε ἡ ἐγκράτεια μᾶς ἐπιβάλλεται ὅχι μόνον ὡς καθήκον πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ ριζωθῇ ὡς πεποιθήσις καὶ ἀρχή, πρέπει νὰ γίνῃ κατάλληλος αὐτῆς ἐμβολιασμὸς εἰς τὰς ψυχὰς ὧλων. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐγκράτεια μᾶς ἐπιβάλλεται ὡς ἐντολὴ τοῦ ἀρχαίου Γεχωδᾶ, πάντοτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν θὰ γεννηθῇ ἀντίδρασις καὶ ἡ πρὸς παράδοσιν τάσις, ἣτις θὰ ἐκδηλωθῇ ἀρκετὰ ζωηρά. Ἀπαιτεῖται αἰτιολογικὴ διδασκαλία, καὶ μόνον ἡ ἐκ ταύτης πηγάζουσα πεποίθησις, μόνον ἐκείνη, εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ πάσης παραβάσεως.

Ἄς διδασθῶμεν, ὅτι ἡ ἐγκράτεια ἐν παντὶ εἶναι τὸ καλλίτερον πρὸς εὐζωίαν μέσον καὶ ἡ ὡραιότερα πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ εὐδοκίμησιν ἄγουσα λεωφόρος.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

## Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Σιγά-σιγά, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπὴ συνοδείαν τῆς, ἡ Κόρη κατέρχεται εἰς τοῦ σκυθρωποῦ συζύγου τῆς τὰ ἐνδιατήματα καὶ ἀφίνει ἐπάνω τὴν γῆν μόνον μετὰ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ὀνείρων, τὴν ὁποίαν διήλθε μαζί της.

Καὶ ἡ Φύσις λαμβάνει πάλιν τὴν θλιμμένην τῆς φυσιογνωμίαν, ὡς ἀν καρδιά, ποῦ ἐστερήθη ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ.

Γίνεται ὅλη εἰς πελώριον ναός, εἰς τὸν ὁποῖον λατρεύεται ἡ Θλίψις, καὶ ὅπου τὸ δάκρυ τοῦ Πόνου ἀποτελεῖ τὴν ὡραιότεραν σπονδήν, τὴν ἱερωτέραν θυσίαν.

Ἄς εἰσέλθωμεν, λάτραι πιστοί, εἰς τὸν ἀχειροποίητον τοῦτον ναόν, ὃς κλίνωμεν τὸ γόνυ καὶ ὃς ἀκούσωμεν τὴν μεγάλην ἐπίκλησιν, ἡ ὁποία ἀντὶ χειρὸς μυστηριώδους φωνῆ καὶ μᾶς λέγει:

— Ἄνθρωπε, ἡ Θλίψις καὶ ὁ Πόνος ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς σου· χωρὶς αὐτὰ ὁ βίος σου θὰ ἦτο ἀνιαρός, δὲν θὰ ἐγνώριζες τὸ γέλιο τῆς ἀνακουφίσεως οὔτε τῆς ἱκανοποιήσεώς σου τὸν στεναγμόν. Ὅσον περισσότερον μένεις πιστὸς εἰς τὴν ζωὴν, τό-ω καὶ ὁ Πόνος καὶ ἡ Θλίψις σὲ περιβάλλουν περισσότερον· μὴ δειλιάσῃς, μὴ τ' ἀποφύγῃς· εἶναι ἀπαραίτητα τῆς ζωῆς σου στοιχεῖα αὐτά.

Καὶ ἡ φωνὴ ἐξακολουθεῖ:

— Φίλε μου, ἀγάπησε τὸν Πόνον σου· ὅσον περισσότερον ὑποφέρεις, τόσο καὶ μένεις ὑψηλὰ, τόσο εἶσαι πλησίον τοῦ μεγάλου σου προορισμοῦ, ποῦ εἶναι νὰ κατακτήσῃς τὸ ἄπειρον. Πονεῖς; στενοχωρεῖσαι; Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου ἔχεις ὡραίους πόθους, ποῦ ἀκόμη δὲν ἱκανοποίησες, μέσα εἰς τὸ πνεῦμά σου εὐγενῆ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα σοῦ ἐκφεύγουν. Ἐγκαρτέρησε· ὁ Πόνος σοῦ χαρίζει περισσεύειν· συγκέντρωσον τὰς δυνάμεις σου καὶ ῥίψου εἰς τὴν κατάκτησιν τῶν θείων ὀνείρων. Ἄν ἐπιτύχῃς, θὰ ἱκανοποιηθῇς πολὺ ἂν νικηθῇς, δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇς ὀλιγώτερον.

ἔχει καὶ ὁ Πόνος τὰ θέλητρά του, θέλητρά περισσότερα ἀπὸ τὴν χαράν. Χωρὶς αὐτόν, ποῦ θὰ εὐρίσκετο ἡ Παρηγορία; Ἐγνώρισε τὴν ἡδονὴν τῶν δακρύων· θὰ τὴν ἐδοκίμαζες ἀρά γε ποτε, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Πόνος εἰς τὴν καρδίαν σου; Ἐλόγησε τὸν Πόνον, ὁ ὁποῖος σὲ συνδέει περισσότερον εἰς τὴν ζωὴν καὶ σὲ ἀναβιβάζει περισσότερον πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εἶσαι ὁ αἰώνιος Ἡφαιστος ἐπὶ τῆς γῆς· ἐγεννήθης διὰ νὰ πονῇς, ἀλλ' ὁ δεσμότης, σὺ, μίαν ἡμέραν θὰ γνωρίσῃς τὴν ἀνακούφισιν μαζί μετ' ἐπιτυχίαν. Τότε θὰ ἐννοήσῃς διατὶ ἐδόθησαν τὰ δάκρυα, τότε θὰ ἐκτιμήσῃς καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Πόνου.

Ἀγάπησε τὴν Θλίψιν.

Ἰδοὺ, γύρω σου τὰ πάντα τὴν χαιρετοῦν· ὅλη ἡ Φύσις περὶ σὲ ἐφόρεσε τὸ συμπαθὲς τοῦ Πόνου περιβλήμα. Ὁ οὐρανὸς ἐθολώθη, ὡς ἀν χαρῶν μετώπον, ποῦ τὸ σκιαζοῦν αἱ πρῶται φροντίδες καὶ θλίψεις. Τὰ δένδρα στρώνουν χάμω ἐν πρὸς ἐν τὰ κίτρινωπά των φύλλα καὶ ἡ δρόσος πυκνὴ τῶρα ῥίπτεται ἐπάνω των, ὡς ἀν δάκρυα εἰς τὸ χῶμα νεοσκαφοῦς τάφου. Ἀπὸ μακρὰν φθάνουν αἱ ἡχοὶ τῶν ποταμῶν, ποῦ φεύγουν, καὶ μόνον ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐωδίας καὶ τῆς ἐκδιατήσεως πλαναίται εἰς τὸν αἰθέρα, διὰ νὰ ἐκλείψῃ καὶ αὕτη μετ' ὀλίγον.

Ἡ Φύσις ὅλη ἐπῆρε καὶ πάλιν τὴν θλιμμένην τῆς ἀμφοῖσιν, διὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ καὶ διὰ νὰ σοῦ εἰπῇ:

— Ἐγκαρτέρησε· θὰ σημάνῃ καὶ διὰ σὲ τοῦ ἔαρος τὸ παρήγορον σάλπισμα,

Αὐτὰ μοῦ ἔλεγεν ἡ μυστηριώδης φωνὴ τῶν ἀπογεινιζομένων δασῶν, τῶν ἐρημουμένων κήπων, τῶν κίτρινωπῶν φύλλων, ἡ φωνὴ τῆς ἐγκαταλείψεως, ποῦ ἐκυριαρχεῖ γύρω μου. Καὶ εἰς τὸ ἀκουσμά τῆς ἡσθάνθην τὴν ἡδονὴν τῆς παρηγορίας εἰς τὸν Πόνον μου, τὴν ἀνακούφισιν ποῦ χαρίζει ἡ συμπαθία. Καὶ μέσα εἰς τὴν Θλίψιν ἐγνώρισα τὴν Χαράν.

Διότι χαρὰ εἶναι ὅταν βλέπῃ κανεὶς κάποιον νὰ συμπονεῖ εἰς τὸν Πόνον του, ὅπως εἶναι λύπη νὰ μὴ ἔχῃ κανένα ποῦ νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὴν χαράν του.

Τὶ ὡραιότερον νὰ πλῆν ὁ λυπημένος εἰς τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν συμπάθειαν ποῦ τόσο ἀφθονοῦν σκορπίζει τώρα ἡ Φύσις!

Καὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴν τοῦ Πόνου εὐρέθησαν ἄπιστοι. Ὑπάρχουν ψυχὰι ποῦ ἐπιχαιροῦν εἰς τὴν καταστροφὴν, ποῦ ἔχουν ἔργον νὰ κλονίσουν καὶ τὰς ἀθωότερας πεπειθήσεις.

Καὶ ἡ ψυχὴ αὕτη ἡ μοχθηρὰ, κρυμμένη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀπεράντου ναοῦ, μοῦ ἐπιθύρει τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀρνήσεως τὸ πλάνον τραγοῦδι:

— Ἀκουσε, μοῦ λέγει, ἔξελθε ἀπὸ τὴν ἀπάτην, ἡ ὁποία σὲ κυριαρχεῖ. Νομίζεις ὅτι ἡ Φύσις συμπονεῖ εἰς τὸν Πόνον σου καὶ συμπαθεῖ εἰς τὴν Θλίψιν ποῦ σὲ καταδαμάζει; Πλάνη· Ἡ Φύσις δὲν ἐγνώρισε τὸν Πόνον ποτέ· ἡ δημιουργία εἶναι τὸ μόνον τῆς ἔργου καὶ ὅτι σὺ φαντάζεσαι ὡς δάκρυ καὶ συμπάθειαν, δὲν εἶναι παρὰ αὐταπάτη. Ἡ φωνὴ, ποῦ ἤκουσες νὰ σὲ καλῇ πρὶν, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἡχώ τῶν στεναγμῶν σου· ἡ Θλίψις ποῦ βλέπεις γύρω σου, εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τῆς λύπης σου. Φρονεῖς ὅτι ὁ καθρέπτης συμπάσχει καὶ συγγελᾷ ὅταν κλαίῃς ἢ γελᾷς ἐμπροσθέν του; Φρονεῖς ὅτι...

Καὶ ἡ ψυχὴ, ποῦ ἐξήτει ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' τὴν καρδίαν μου τὴν ἡδονὴν τῆς Παρηγορίας, ἐξηκολούθησε τὴν ἀπαισίαν τῆς κατήχησιν· ἀλλὰ, πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Πόνου, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἔφραξα τὰ ὦτά μου.

Θέλω νὰ μείνω ὁ αἰώνιος λάτρης τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς θρησκείας, ὅσα δὴποτε καὶ ἂν λέγῃ ἡ φωνὴ τῆς πρακτικότητος, ἡ φωνὴ ποῦ θέλει νὰ μᾶς γυμνώσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας μας συμπαθείας.

Θ. Κ. Μ.

## ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

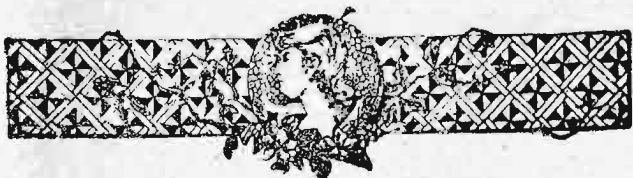
Τὰ σύννεφα μὲ χρώματα θλιμμένα  
Τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὄψιν σκοτεινιάζουν,  
Τὰ δένδρα ἀπ' τὰ κλαδὰ τινάζουν  
Τὰ φύλλα τους χλωμὰ καὶ μαραμένα...

Οἱ γλάροι στὴν ἀερογλαλί πετοῦνε  
— Ἀνήσυχο κοπάδι, τρομαγμένο—  
Τὰ κύματα μὲ βόγγητὸ θλιμμένο  
Τὰ φύκια τους στὴν ἀμμουδιὰ ξεροῦνε.

Κρούα ἡ χαραυγὴ προβάλει,  
Χλωμὴ ἡ μέρα, ἔρημο τὸ βράδυ  
Κ' ἡ νύκτα βυθισμένη στὸ σκοτάδι...  
Σὰν νὰ τὴν σφίγγῃ τοῦ θανάτου ἡ ἀγκάλη.

Καὶ ἡ φτωχὴ μου ἡ καρδιὰ τρομάζει  
Στοῦ φθινοπώρου τὴν ἀνατριχίλα,  
Γιατὶ μέσ' στὰ χλωμὰ τῆς φύλλα  
Αἰώνιο φθινόπωρο σκεπάζει.

ΣΥΛΒΙΟΣ



## Ο ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΒΙΟΣ ΠΑΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙΣ

ΔΙΑΔΕΞΙΣ

ὑπὸ

I. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, καθηγητοῦ,

κατὰ

τὴν ἐπέτειον τελετὴν τῆς ἐν Ἐγρί-καπου

Ἀδελφότητος «Ἁγίος Νικήτας».

Συνήθως ἡ Ἱστορία εἶναι πολὺ φειδωλὴ εἰς εἰδήσεις περὶ τοῦ τρόπου τοῦ βίου τῶν λαῶν. Ἡ εἰς τὰς Σχολὰς μάλιστα διδασκομένη, περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς συνοπτικὴν τῶν Βασιλέων βιογραφίαν, εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν πολεμικῶν γεγονότων καὶ οὕτω θεωρεῖ λήξασαν τὴν ἀποστολὴν τῆς.

Προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, τὸ ἄτοπον τοῦτο προβαίνει εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον μόλις ἐπ' ἐσχάτων τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ Ἱστορία τοῦ ἤρξαντο μελετώμενα σοδαρώς.

Τὸ ὥραϊον βιβλίον τοῦ Hesseling, «Δοκίμιον τοῦ Βυζαντιακοῦ πολιτισμοῦ», ἔθεσε τὰ πράγματα εἰς τὸν δρόμον των, ἀλλ' ὑπολείπεται εἰσέτι πολὺ, παρὰ πολὺ μέχρις οὗ γνωστῇ καὶ μελετητῇ ἐπακριδῶς ὁ βίος τῶν πατέρων μας τῆς Βυζαντινῆς περιόδου.

Ἰδιαιτέρως δὲ περὶ τοῦ βίου τῶν ἐπαρχιῶν αἱ εἰδήσεις ἐλλείπουσι παντελῶς καὶ ἀναγκάζεται ὁ διαπνεόμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας τοῦ νὰ μάθῃ τὰ κατ' αὐτόν, νὰ δράξῃται τοῦ πρώτου πλαγίου βοηθητικοῦ μέσου, ὅπως οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπαρχιώται ἔδρων κατὰ τὴν Βυζαντιακὴν περίοδον ἐθνοπρεπῶς, τοῦτο τὸ μαρτυρεῖ ἡ λαϊκὴ Μοῦσα, ἣτις ἔψαλλε τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Διγενῆ, τοῦ Ἀρμούρη, τοῦ Εὐανθίνου καὶ τῶν ἄλλων νεαρῶν εὐπατριδῶν τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες διεξῆγον εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς Αὐτοκρατορίας, παρὰ τὴν μεθόριον, λαμπροὺς ἀγῶνας ἐναντίον τῶν Σαρακηνῶν πρὸς διάσωσιν τῶν ἀνατολικῶν τοῦ Κράτους ἐπαρχιῶν.

Ἀλλ' αἱ ἐποποιεῖαι αὗται δὲν μᾶς δίδουν θετικὰς πληροφορίες περὶ τοῦ ιδιωτικοῦ βίου τῶν ἡρώων τούτων.

Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ὑπὸ λογίου Βυζαντινοῦ διασκευὴν τῆς λαϊκῆς ἐποποιίας τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Ὁ ἥρως οὗτος ὀνομάζεται Διγενῆς ὡς καταγόμενος ἀπὸ δύο γένη· ὁ πατὴρ του ἦτο ἐμίρης Σαρακηνός, ὅστις, ἐρασθεὶς ἐμμανῶς μίαν Ἑλληνίδα πριγκήπισσαν, τὴν θυγατέρα ἑνὸς Διοικητοῦ ἐπαρχίας, ἀφήρπασεν αὐτὴν καὶ ἡσπασθὴ πρὸς χάριν τῆς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ Διγενῆς εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, μεταβάς εἰς κυνήγιον μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ του, ἐπνίξε μίαν ἄρκτον καὶ ἐπετέλεσε καὶ ἄλλα πολλὰ κατορθώματα. Ἀργότερον, φθάσας εἰς ἡλικίαν, ἐράται μίᾳς κόρης, τὴν ὁποίαν καὶ ἀποφασίζει ν' ἀρπάσῃ, ἀλλὰ δὲν μετέρχεται βίαν, τὴν πείθει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μετὰ τὸ ἄσμά του.

Διὰ τὰ ὑπερασπισθῇ δὲ τὴν σύζυγόν του, ἀναγκάζεται νὰ καταπολεμήσῃ ἄγρια ζῶα, τέρατα καὶ τοὺς περιφήμους Ἀπελάτας. Ἡ φήμη τοῦ Διγενῆ ἐκτείνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ φθάνει μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις ἐκστρατεύει ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ ὁ ὁποῖος, ἐπιθυμῶν νὰ τὸν γνωρίσῃ, τὸν προτ-καλεῖ παρ' ἑαυτοῦ.

Ἀλλ' ὁ Διγενῆς ἀπαντᾷ ὑπερηφάνως μετὰ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν:

«Ἐλθετε εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ μὲ ἴδῃτε. Ἡ ἄρνησίς μου τοῦ νὰ ἔλθω πλησίον σας δὲν προέρχεται ἀπὸ παρρησίαν, ἀλλ' ὑπάρχουν περὶ ὑμᾶς πρόσωπα ἄπειρα, τὰ ὁποῖα ἴσως θὰ ἐξεφράζοντο ἀπρεπῶς. Καὶ θὰ ἡναγκαζόμην τότε νὰ σᾶς τὰ ὑστερήσω, φονεύων αὐτά».

Ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις μετέβη πρὸς συνάντησίν του, εἶναι ἐγκαρδιωτική. Ὅτε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἠρώ-τησε τί ἐπιθυμεῖ διὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, ὁ Διγενῆς ἐζήτησεν ἀπλῶς, ὅπως ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκόους του καὶ κολάζῃ τὴν ἀδικίαν, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ ἀναλαμβάνει, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸ Ἰκόνιον νὰ πληρώσῃ ἀξιόλογον φόρον.

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ διορίζει τὸν Διγενῆ γενικὸν φρούραρχον τῶν μεθόριων, Ἀκρίταν, καὶ τῷ δίδει μεγάλας ἰδιοκτησίας.

Ὁ Διγενῆς καθ' ὅλας τὰς ἐκστρατείας του συνοδεύεται ὑπὸ τῆς γυναικὸς του καὶ μόνον ἀπομακρύνεται ταύτης, ὅταν πρόκειται νὰ τῇ ἀποκρύψῃ μερικὰς ἐρωτικὰς περιπετείας του, αἵτινες πρέπει νὰ τῇ μείνουν ἄγνωστοι ὅπως συμβαίνει μετὰ τὴν ὥραϊαν κόρην, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλείπει ὁ ἀρπάσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ μετὰ τὴν ὥραϊαν καὶ ἡρωικὴν Μαξιμοῦ, τὴν Βασίλισσαν τῶν Ἀμαζόνων.

Τέλος μετὰ πολλὰς περιπετείας ὁ Διγενῆς ἀποθνήσκει προῶς μέσα εἰς τὸ πλοῦσιον καὶ λαμπρῶς μετὰ μωσαϊκὰ διακεκοσμημένον ἀνάκτορόν του παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τρυφερᾶς τοῦ συζύγου, ἣτις πίπτει νεκρὰ ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ποιητικὸν μέρος τῆς ἐπαρχιωτικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐν βιβλίον ἀκόμη τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει πολὺ θετικωτέρας εἰδήσεις περὶ τοῦ ιδιωτικοῦ βίου τῶν ἡρώων, τοὺς ὁποῖους φάλλει ἡ λαϊκὴ Μοῦσα. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου ὀνομάζεται Κεκαυμένος καὶ ἀποτείνεται πρὸς τὸν υἱόν του, συμβουλευὼν αὐτόν· δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ιδεώδης τύπος Βυζαντινοῦ ἐπαρχιώτου.

Τὸ πρῶτον ἐξαγόμενον εἶναι ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ ἐπαρχιώται Βυζαντινοὶ πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀνταλλάξουν πρὸς καμμίαν ἄλλην τοῦ κόσμου ἀπόλαυσιν ἢ πρὸς ἄλλο τι πλουτοπαγωγὸν μέσον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κεκαυμένος, συμβουλευὼν τὸν υἱόν του, προτρέπει τοῦτον νὰ προτιμῇ τὴν ταύτην ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἐπαγγέλματος.

«Δὲν ὑπάρχει, λέγει, καλλιτέρας καὶ ὥραιότερος βίος ἀπὸ τὸν ἀγροτικόν. Καλλιέργησε τὸν σίτον, κάμε κρασί, ἀνάθρεψε ζῶα καὶ θὰ ζήσῃς εὐτυχῆς. Ἀλλὰ πρέπει τις μετὰ τὸν τρόπον νὰ ἀποφεύγῃ τὰς δυσχερείας διὰ τοῦτο, ἂν ὑπάρχουν γείτονες ἰσχυροί, πλὴν ἐνοχλητικοί, πρέπει νὰ φροντίζωμεν νὰ κερδίσωμεν τὴν φιλίαν των ἢ τὴν εὐνοίαν των μετὰ ὅρα καταλλήλως ἀποστελλόμενα.

» Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς βεβαίως παράγει πλοῦτη, ἀλλὰ πρέπει τις νὰ εἶναι οἰκονόμος καὶ πρὸ παντὸς καλὸς διαχειριστὴς τῆς περιουσίας του. Τὸ νὰ δανείζεται τις χρήματα, λέγει, εἶναι κακόν καὶ ἐκθέτει εἰς πολλοὺς ἐξευτελισμούς, ἀλλὰ τὸ νὰ δανείζῃ τις εἶναι κάκιστον. Πρόσεχε, λέγει εἰς τὸν υἱόν του, νὰ μὴ σὲ τυλίξῃ κανεὶς ἐπιτήδειος. Κατ' ἀρχὰς δὲν θὰ σὲ ζητήσῃ χρήματα. Ἀπεναντίας θὰ σὲ στείλῃ μερικὰ γλυκύσματα, λαγούς, πέρδικας, ψάρια καὶ ἄλλα καλὰ καὶ ὀρεκτικὰ πράγματα. Κατόπιν θὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸ γεῦμα δύο ἢ τρεῖς φορές, λέγων ὅτι σὲ ὑπεραγαπᾷ. Κατόπιν, μίαν ὥραϊαν ἡμέραν, θὰ σοὶ δείξῃ ἐν ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ ἐχῇ δανείσθῃ ἀπὸ ἄλλον καὶ θὰ σὲ εἰπῇ: «Προῦρίζον αὐτὰ τὰ χρήματα διὰ τὴν δαίνα ὑπόθεσιν, ἀλλὰ μοῦ ζητοῦν ἄλλου εἶδους νόμισμα» καὶ θὰ ὀρίσῃ ἀκριδῶς τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος, τὸ ὁποῖον ὑποθέτει ὅτι κατέχεις. «Ἄν μ' ἀγαπᾷς, δάνεισέ με αὐτὸ τὸ ποσὸν διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ἐπιχειρήσιν μου. Θὰ σὲ τὸ ἐπιστρέψω αὐριον μετὰ ἑνα ὥραϊον δῶρον». Ἡ θὰ σὲ διηγῇ μίαν ἄλλην ἱστορίαν: ὅτι ἔχασε τὸ κλεῖδι τοῦ χρηματοκιβωτίου του, ἢ ὅτι κάποιος φίλος του πρὸ μικροῦ τοῦ ἐδανείσθῃ χρήματα καὶ τώρα στενοχωρεῖται ὁ ἴδιος. Ὅταν δὲ μετὰ τοὺς ὥραίους αὐτοὺς λόγους κατορθώσῃ νὰ σὲ καλοδιαθετήσῃ, τότε θὰ σοὶ ἀποσπᾷ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ. Καὶ ἐνῷ σὺ θὰ συλλογίζῃσαι τὰ ὥραϊα ὀρεκτικὰ καὶ τοὺς λαγούς καὶ τὰ γεύματα, ἐκεῖνος θὰ χαίρεται μέσα του καὶ θὰ λέγῃ: «Εὐλογημένοι νὰ εἰσθε, λαγοί, εὐλογημένοι νὰ εἰσθε, πέρδικες, καὶ τὰ καλὰ ἐκεῖνα γεύματα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐπέφεραν τόσον χρυσόν». Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ σὲ καὶ νὰ σὲ ἀποφεύγῃ».

Ἐπομένως πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰς σχέσεις του. «Φυλάξου ἀπὸ τοὺς φίλους σου πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου. Πολλοὶ ἄνθρωποι, λέγει, ἔχασαν ὅχι μόνον τὰ ἀγαθὰ των, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν των χάριν τῶν φίλων των». Ὁ φρόνιμος λοιπὸν ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἐχῇ φίλους. Βεβαίως πρέπει κανεὶς νὰ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἡ ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη εἰς ὠρισμένα πρόσωπα εἶναι ἐπιβλαβής. Ἰδίᾳ προκειμένου περὶ ἐκμυστηρεύσεων. Αἰσθάνεται τις τὴν ἀνάγκην νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του εἰς κάποιον φίλον. Ἀλλὰ μόλις τὰ ἐκμυστηρευθῇ, γίνεσαι κυριολεκτικῶς σκλάβος του. Δύναται νὰ σοὶ προξενήσῃ ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ ἀμυνθῇς. Διατί λοιπὸν νὰ χάσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου; Ἀποφεύγε νὰ συν-οικήσῃς μετὰ φίλον, εἰδὼτι κυριολεκτικῶς θὰ μαρτυρήσῃς. Μόλις σὲ καταλάβῃ διάθεσις νὰ κοιμηθῇς, αὐτὸν ἀμέσως θὰ τὸν ἔλθῃ ἐπιθυμία νὰ ἀγρυπνήσῃ. Μόλις θὰ σὲ ἔλθῃ διάθεσις νὰ φάγῃς, αὐτὸς ἀμέσως θὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ μείνῃ νηστικός. Κυρίως φυλάξου ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους, τοὺς λεγομένους οἰκογενεια-κοὺς, διότι οὐδέποτε οὗτοι εἶναι πιστοί, πάν-τοτε δὲ ἀδιάκριτοι καὶ κακοί. Ἐάν τις ἐκ τῶν φίλων σου ἔλθῃ καὶ σὲ ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τοποθέτησέ τον, φιλοξένησέ τον παντοῦ ἄλλου, παρὰ εἰς τὸ σπῆτι σου. Ἐάν ἔλθῃ ἐντὸς τοῦ οἴκου σου, ἢ σύζυγός σου, αἱ θυγατέρες σου, αἱ νύμφαι δὲν δύνανται πλέον ἐλευθέρως νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ διαμερίσματά

των διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Ἄν δὲ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐξέλθουν, τότε ὁ φίλος θὰ ἀρχίσῃ νὰ τὰς ἐξετάζῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, προσποιούμενος, ὅτι χαμηλώνει τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ διερευνᾷ τὴν ἐνδυμασίαν των, τὸ βάδισμά των, τὴν στάσιν των, μὲ τί τρόπον φοροῦν τὴν ζώνην των, καὶ ταῦτα διὰ νὰ πηγαίνῃ κατόπιν νὰ τὰ διηγῇται ἀλλαχοῦ. Ἐπὶ πλέον δὲ θὰ θελήσῃ νὰ ἐπιβουλευθῇ τὴν τιμὴν των ἢ τοῦλάχιστον θὰ καυχῇθῃ ὅτι τὸ ἔκαμεν».

Ἄλλ' αἱ μετὰ τῶν γυναικῶν σχέσεις πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρότεραι. «Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, γράφει, νὰ εἶναι τις ἐχθρὸς μὲ γυναικας, ἀλλ' εἶναι πλέον ἐπικίνδυνον νὰ εἶναι φίλος των. Φυλάξου καλὰ ὅταν ὁμιλῇς μὲ γυναῖκα καὶ πρὸ πάντων ὅταν αὕτη εἶναι ὠραία. Οἱ ὀφθαλμοί σου αἰφνης θ' ἀρχίσουν νὰ λάμπουν, ἡ καρδιά σου θὰ πάλλῃ καὶ δὲν θὰ εἶσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου. Θὰ ἔχῃς δὲ νὰ πολεμήσῃς μὲ τρεῖς ἀντιπάλους: τὸν διάβολον, τὴν χάριν καὶ τὰ λόγια τῆς συνομιλίας σου, καὶ τρίτον αὐτὴν τὴν φύσιν».

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ξένων γυναικῶν ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν σύζυγον, ἡ δυσπιστία τοῦ Κεκαυμένου αὐξάνει. «Βεβαίως, λέγει, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος χάνει τὴν σύζυγόν του, χάνει τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀρχεῖ πλέον, δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ τις εἰς δευτέρον γάμον». Ἐν γένει δὲ συμπεραίνει ὡς ἑξῆς: «Κρατήσατε τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας κλειδωμένας καὶ ἀμπαρωμένας, ἂν θέλετε νὰ εἰσθε ἡσυχαι καὶ νὰ μὴ σᾶς δαγκάσῃ τὸ φεῖδι».

Ὡστε ἡ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία δι' ἓνα ἐπαρχιώτην ἐνέκειτο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν του καὶ εἰς τὸν ἡσυχον βίον μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του. Ἄλλ' ἂν, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἐπαγγεῖλάν τι, ὁ Κεκαυμένος τῷ δίδει πολυτίμους ὁδηγίας. «Μὴ ἀρνεῖσαι, λέγει, δημόσιον ὑπουργήμα, διότι τοῦτο εἶναι θεῖον δῶρον. Ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι μόλις ἐξέλθῃς τῆς ὑπηρεσίας, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας σου, ὅπου ἐμφωλεύει τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐδαιμονίας».

Ἐξ ὧν δὲ τῶν σταδίων ὁ Κεκαυμένος συνιστᾷ τὸν στρατόν, τὸ μόνον ἀρμόζον εἰς ἓνα ἐντιμον ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ τοῦ Βυζαντίου κατατρομάζει τοὺς ἐπαρχιώτας καὶ ἐπομένως καὶ τὸν Κεκαυμένον. «Ἐὰν ᾗσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Αὐτοκράτορος, λέγει, πρόσεχε καλὰ καὶ ἔχε πάντοτε τὴν πτωσὶν σου πρὸ ὀφθαλμῶν, διότι ἀγνοεῖς τί τεκταίνεται ὀπισθεν τῆς ράχεώς σου. Ἡ πλέον περιεσκεμμένη φρόνησις πρέπει νὰ καθοδηγῇ ἕκαστον διάδημα καὶ ἰδίᾳ ὀφείλει τις νὰ κρατῇ τὴν γλώσσάν του πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ προκειμένου περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἢ τῆς Αὐτοκρατείας. Πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ πρὸς τοῦτο νὰ ζειπνῇ εἰς οἰκίας φίλων, διότι κατὰ τὴν θε. μὴν εἰάχουσιν, τὴν ὁποίαν συνεπάγεται τὸ καλὸν γεῦμα, ἐκτίθεται παρὰ πολὺ καὶ ἡμπορεῖ κανεῖς μὲ μίαν λέξιν του νὰ διακυδύσῃ ὁλόκληρον τὴν τύχην του. Ἄλλως τε, εἰς τὰς συναναστροφὰς αὐτὰς αἱ φλυαρίαι καὶ αἱ ἐπιπολαιότητες δὲν ἔχουν ὄριον. Ὡρισμένως λοιπὸν πρέπει τις νὰ προσέχῃ καὶ τὸν ἑαυτόν του ἀκόμη καὶ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πλέον ἀδιάφορα πράγματα δύνανται νὰ καταστῶσι πηγὴ

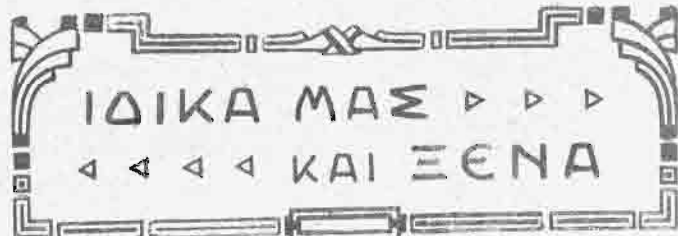
στενοχωριῶν. Ἰδίᾳ πρέπει τις νὰ εἶναι προσεκτικὸς ἀπέναντι τῶν Μεγάλων Κυριῶν καὶ νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰς παγίδας των. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Αὐτοκρατείαν, σέβου αὐτὴν ὡς μητέρα σου, ὡς ἀδελφὴν σου, ἀλλὰ πρόσεχε πολὺ μὴν ὑπερβῇς τὰ ὅρια ταῦτα».

Προκειμένου περὶ πολιτικῆς, ὁ Κεκαυμένος δίδει τὰς ἑξῆς συμβουλὰς: «Πρέπει νὰ ὑπηρετῇ τις τὸν Αὐτοκράτορα πιστῶς καὶ μετ' ἀφοσιώσεως. Ἐν περιπτώσει δὲ στάσεως, πάντοτε νὰ κατατάσσεται μὲ τὸ μέρος του, διότι πάντοτε ὁ βασιλεύων ὑπερισχύει. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει τις νὰ μὴ ἀπομακρύνῃται ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ νὰ ζῇ μακρὰν τῆς πρωτεύουσας. Ἐὰν διαφλέγεσαι ὁμῶς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ προσκυνήσῃς τὸν Βασιλέα, νὰ ἐπισκεφθῇς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, νὰ θαυμάσῃς τὴν ὠραίαν διάταξιν τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἀνακτόρου, κάμε το, ἀλλ' ἄπαξ καὶ διὰ παντός. Εἶναι προτιμώτερον νὰ ζῇ τις εἰς τὰς γαίας του ἀνεξάρτητος, σεβαστός, παρὰ νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως, εἰς τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰς συκοφαντίας. Καὶ ἀπόδειξις τὸ ἑξῆς: Εἰς ἐμίρης Ἀραφ ἦλθε μίαν φορὰν εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Αὐτοκράτορα. Τὴν πρώτην φορὰν ἐγένετο ἄριστα δεκτὸς καὶ ἐπληρώθη δώρων καὶ τιμῶν, ἀλλ' εἶχε τὸ λάθος νὰ ἔλθῃ καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὴν Βασιλεύουσαν. Τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὸν μετεχειρίσθησαν χάκιστα καὶ σχεδὸν ἐπὶ δύο ἔτη τὸν ἐκράτησαν σχεδὸν αἰχμάλωτον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπὶ τέλους τὸν ἀφῆκαν ἐλεύθερον. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὰ κτήματά του καὶ ὑπερέβῃ τὴν σιδηρὰν γέφυραν τῆς κατοικίας του, συνήθροισε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς οἰκείους του, καὶ λαμβάνων τὴν κεφαλὴν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, τοὺς ἠρώτησε: «Τί εἶναι τοῦτο;» «Ἡ κεφαλὴ σας, κύριε», τοῦ ἀπήντησαν γελῶντες. «Εὐλογητὸς λοιπὸν ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μὲ ἠξίωσε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν χώραν μου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου».

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Κεκαυμένος, διδάσκων τὴν λατρείαν τοῦ ἐπαρχιωτικοῦ βίου, ἐκφράζει τὸ φρόνημα πάντων τῶν ἐπαρχιωτῶν. Ὁπόση διαφορὰ μεταξὺ τοῦ αὐστηρῶς ἠθικοῦ τούτου βίου καὶ τῆς λεπτεπιλέπτου πλὴν ἐκλελυμένης κοινωνίας τοῦ Βυζαντίου!

Καὶ ὁμῶς τὸ ὑπέρλαμπρον Βυζάντιον, τὸ ἀφυπνίζον εἰς τὴν φαντασίαν μας θριάμβους καὶ τρόπαια, πανηγύρεις καὶ ἱπποδρομίας καὶ λιτανείας, καὶ πᾶν εἶδος μεγαλείου, ἀλλὰ καὶ στάσεις καὶ ἐριδας καὶ ἀγόνους συζητήσεις, κατάρθρωσε, παρ' ὅλην τὴν ἐκλελυμένην κοινωνίαν του, χάρις εἰς τὰ αὐστηρῶς καὶ ἀγρίως ἐντιμα στοιχεῖα, τὰ διωπλάττομενα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὅχι μόνον μνημεῖα αἰώνια τῆς δόξης του νὰ καταλίπη, ὅχι μόνον ἐπὶ χιλιετηρίδα καὶ πλέον νὰ διαφυλάξῃ μέσα εἰς τὸν ἀπροσπέλαστον περίβολον τῶν τειχῶν του ἀλώδητον τὸ ἱερὸν φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἠδυνήθη νὰ προσδώσῃ εἰς τὸν καθόλου Ἑλληνισμόν ἀξιοθαύμαστον ζωτικότητα.

**ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ** ἐν μόνον δωμάτιον, καλῶς ἐπιπλωμένον μὲ θεῶν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος παρὰ καλῇ ἀρμενικῇ οἰκογενείᾳ. Ἀπευθυντέον εἰς Πέραν, ὁδὸς Τοῦνελ, ἀριθμ. 8, τρίτον πάτωμα.



**ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ** Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος πλησιάζει νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία. Θίγει ἐν πολὺ σπουδαῖον καὶ κοινωνικὸν ζήτημα: θέτει τὸν δάκτυλον εἰς κοινωνικὴν πληγὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι κατὰ μέρος κοπτόμεθα καὶ φωνάζομεν: τὴν παρατηρουμένην ἀγυμίαν τῶν νέων μας καὶ τὰ αἷτια αὐτῆς. Εἶναι δίκαιον ν' ἀκουσθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεραι γνώμαι, ἀφοῦ τὸ θέμα εἶναι τόσον εὐρέως ἐνδιαφέροντος, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θέλει γίνῃ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς θεραπείαν κακοῦ, τοῦ ὁποίου τὰς συνεπειὰς δεόντως πρέπει νὰ ἐκτιμήσωμεν. Τὸ θέμα τοῦτο, εἰλημμένον ἀπὸ τὴν ζώην μας, εἶναι προσίτον εἰς ὅλους, ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἐπεται, ὅτι οἱ εἰδικῶς εἰς τὰ κοινωνικὰ ἐγκύπτοντες καλοῦνται ὀλιγώτερον νὰ συμβάλωσιν εἰς αὐτό. Ἀκριβῶς μάλιστα καὶ δικαίως ἀναμένομεν ν' ἀκουσθῇ τώρα ἡ γνώμη των. Καὶ τὸ Διαγώνισμα τῆς Ἐπιθεωρησεως μας τοῖς παρέχει μίαν ὠραίαν εὐκαιρίαν.

**Εἰς ὧραιον μέτρον** προέβη τὸ Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον Πέραν, συστήσαν ἀπὸ τοῦ ἑτους τούτου Οἰκοκυρικὴν Σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διδάσκωνται οἰκονομία, βρεφοκομία, νοσηλεία, ὑγιεινὴ κοπτικὴ, ραπτικὴ, μαγειρικὴ κλπ. Ὑποθέτομεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάσῃ λόγων καὶ ἐξάρσεως. Ὅλοι μας ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι τὰ κορίτσια μας δὲν ἐκπαιδεύονται ὡς δεῖ καὶ ὅτι στεροῦνται τῶν εἰδικῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ταῖς εἶναι ἀπαραίτητοι. Τὸ μέτρον αὐτὸ θέτει ἓνα φραγμὸν εἰς τὰς μεμψιμοιρίας μας, ἐνσπόμεναι δὲ εἰς ἡμᾶς νὰ δεῖξωμεν κατὰ πόσον ἐκτιμῶμεν τοῦτο. Δὲν πρέπει, ἄλλως τε, ν' ἀποδειχθῶμεν μίαν ἀκόμη φορὰν ἄνθρωποι τῶν λόγων μόνον: τὸ καθήκον μᾶς ἐπιβάλλει νὰ συντελέσωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς σχολῆς αὐτῆς καὶ τὸ πρῶτον πρὸς τοῦτο μέσον δὲν εἶναι βέβαια ἡ ἐγγραφὴ τῶν κορασίων μας εἰς σχολὰς ξένας, ὅπου τὰ ὀθνεῖα ἐμβολιάζονται.

**ΜΙΑ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ** ἀθορύβως, ἀλλὰ λίαν εὐγενῶς μᾶς ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω εὐγλωττον ἐκκλησίαν. Πρόκειται περὶ τῆς ἐν Πέραν Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν «Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος», ἣτις διὰ τῆς περιθάλψεως καὶ νοσηλείας, ἣν παρέχει εἰς τὰς ἀπόρους ἐγκύους ἐν τῇ Μαιευτικῇ αὐτῆς Κλινικῇ, ἐκκληροῖ ἓνα τῶν ἱερωτέρων καὶ φιλανθρωποτέρων σκοπῶν, ὃν ποτε δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ μία Ἀδελφότης. Ἡ ἄπορος ἐγκυος γυνή, διὰ τὴν ὁποίαν τοσαῦται λαμβάνονται φροντίδες ἐν ἄλλαις χώραις καὶ διατίθενται κολοσσαῖα ποσὰ ἐν Ἑσπερίᾳ (11 ἑκατομμ. φράγκα ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ), εὐρίσκει ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Ἀδελφότητος πᾶν ὅ,τι σήμερον ἀπαιτεῖται ἐπιστημονικῶς δι' ἀποπεράτωσιν τοῦ τοκετοῦ τῆς καὶ νοσηλείαν τῆς λοχείας τῆς. Ἐχομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ κάτωθι ἐκκλησίς δι' ἓνα τόσον ἱερὸν καὶ εὐγενὲς σκοπὸν θὰ εὐρὴν πρόθυμον τὴν ἀπήχσιν εἰς τὰς καρδίας ὧν τῶν δυναμείων.

#### ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΥΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Μαιευτικῆς Κλινικῆς τοῦ «Ἁγίου Ἐλευθερίου», ὡς πρῶτιστον ἐπιδιώκον σκοπὸν τὴν αὔξησιν τῶν πόρων τῆς Ἀδελφότητος ταύτης, λαμβάνει τὴν τιμὴν, ὅπως παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ἵνα ἐγγραφῇτε ὡς τακτικὸν μέλος αὐτῆς, πληρώνουσα ἐτησίως τὸ ποσὸν τῶν 40 ἀργυρῶν γροσίων μόνον.

Πεποιθὸς τὸ Συμβούλιον, ὅτι δὲν θέλετε ἀπορρίψει τὴν αἴτησιν ἡμῶν, συνεισφέρουσα εἰς ἔργον πρωτίστης φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς ἀνάγκης, ἐκφράζει ἐκ τῶν προτέρων ὑμῖν τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ.

Ἡ Γραμματεὺς  
Μ. Καρακωστοπούλου.

Ἡ Πρόεδρος  
Ε. Μαυρίδου.



## Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

‘Ο Ιωάννης Εὐανθίδης ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τὸ Γιουσκὲν Καλδιρίμ. Εἶχε καιρὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, διὰ τὰ παλαιοβιβλιοπωλεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ ὅπου πολλάκις ἠρέσκετο νὰ ἀναδιφᾷ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπεθύμησε πάλιν νὰ κάμῃ μίαν ἐπισκεψιν καὶ ἐσταμάτησεν εἰς ἓν ἀπ’ αὐτά.

Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα περιέπεσαν εἰς τὰ βλέμματά του, ἦσαν ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, μερικῶν φοιτητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσπευσαν πολὺ γρήγορα ν’ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν φόρτον τῶν βιβλίων.

‘Ο Εὐανθίδης, κουρασμένος ἀπὸ τὰς ἐπιστημονικὰς του μελέτας, δὲν ἐσταμάτησεν εἰς αὐτά· ἐζήτησε νὰ ἴδῃ μερικά ἄλλα, ὅτε συνήντησεν ἓν μυθιστόρημα· ὁ τίτλος του τοῦ ἐνεθύμισε τὴν πρώτην του νεότητα, τὸ ἐπῆρε καί, ἂν καὶ τὸ εἶχε διαβάσει πρὸ πολλοῦ, τὸ ἠγόρασε καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

‘Ο Εὐανθίδης ἦτο νέος σοβαρός, τελειώσας πρὸ ὀλίγου τὰς νομικὰς του σπουδὰς, καὶ κάτοχος ἀρκετῆς περιουσίας· ἠρέσκετο νὰ ἐντρυφᾷ εἰς μελέτας, γνωρίσας δὲ τὴν κοινωνίαν, ἦτο πολὺ διστακτικὸς τόσον εἰς τὴν φιλίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα.

Δι’ αὐτόν, καίτοι ἦτο περίπου τριακοντούτης, ἡ ὥρα τοῦ γάμου δὲν εἶχε σημάνει ἀκόμη, ἀπέφευγε δὲ συστηματικῶς τὰς γνωριμίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν ἓν παρόμοιον τέλος.

‘Αλλά, λέγει κάποιος ποιητής, ἡ καρδιά ἔχει τὰς στιγμὰς της, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπικρατεῖ. Καὶ ἡ στιγμή ἐκείνη διὰ τὸν Εὐανθίδην εἶχε φθάσει.

‘Όταν τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἤρχισε ν’ ἀναφυλλίξῃ τὸ παλαιὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεθύμιζε τοὺς πρώτους νεανικοὺς ρεμβασμούς.

‘Εξαφνα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σελίδας του προβάλλει ἓν φύλλον ἐπιστολικοῦ χάρτου, γραμμένον μὲ λεπτὸν γυναικεῖον χαρακτήρα.

— Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ μοῦ ἀνήκει, ἐσκέφθη, καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

‘Αγαπητὴ μου Εὐανθία,

»Σὲ εὐχαριστῶ δι’ ὅσα καλὰ μοῦ ἔγραψες εἰς τὸ τελευταῖόν σου γράμμα ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς μου. Πάντοτε ἦσο καλὴ δι’ ἐμέ. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς ὥραιάς ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἐπεράσαμεν μαζί, ὅταν ἔμενες πλησίον μας ἐδῶ εἰς τὴν Σμύρνην. ‘Ησο ἡ καλὴ μου ἐμπιστος φίλη, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον πάντοτε τὸ θάρρος ν’ ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου.

»Τὴν συνήθειαν αὐτὴν δὲν εἴμπορῶ ν’ ἀποβάλω τώρα, καίτοι εἶσαι μακρὰν μου. Σοῦ γράφω λοιπὸν ὥς νὰ ἦσο κοντά μου καὶ ὥς νὰ με ἤκουες.

»Αγαπητὴ μου· μ’ ἐρωτᾷς ἂν ἐτοιμάζωμαι διὰ γάμον καὶ ἂν ἔχω κανένα ὑπ’ ὄψιν. Πρέ-

πει νὰ σ’ ὁμολογήσω, ὅτι, ἂν καὶ δὲν μισῶ τοὺς ἄνδρας, μ’ ὅλα ταῦτα εἶμαι πολὺ διστακτικὴ εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Φοβοῦμαι μήπως τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀνδρός, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτισα, καταπέσει εὐθὺς ὡς ἐπέλθει ἡ πρώτη οἰκειότης. Τὸν σύζυγόν μου τὸν φαντάζομαι σοβαρὸν χωρὶς ἡ σοβαρότης του νὰ φθάνῃ μέχρι σκαιότητος, ἐμβριθεῖ χωρὶς νὰ εἶναι σχολαστικὸς, λεπτὸν χωρὶς νὰ εἶναι ἐκδιαιτημένος. Βεβαιότατα ὁ τύπος αὐτὸς ὑπάρχει, ἐν τούτοις δὲν τὸν εὗρον ἀκόμη. ‘Υπάρχουν πολλοὶ ποῦ ὑποκρίνονται, ἀλλὰ πόσον εἶναι ἐπικίνδυνοι αὐτοί! ‘Εκείνοι ποῦ καταφεύγουν εἰς τὴν ὑποκρισίαν, αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι κενοὶ ἀπὸ ἀρετὰς καὶ ἀπὸ αἰσθημάτων καὶ δι’ αὐτὸ δὲν τολμοῦν νὰ παρουσιασθοῦν χωρὶς προσωπίδα.

»‘Αλλὰ σὲ ἐκούρασα· κλείω λοιπὸν τὸ γράμμα μου, ἀφοῦ σὲ φιλήσω γλυκά.

Σοφία Δημάδου».

‘Όταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γράμματος αὐτοῦ, ὁ Εὐανθίδης ἠσθάνθη κάποιαν συγκίνησιν. Εἰς τὴν φαντασίαν του ἐνεσαρκώθη ἡ μορφή τῆς κόρης ἐκείνης μὲ ὥραϊα χαρακτηριστικὰ προσώπου, μὲ ὕφος εὐγενές, μὲ φυσιογνωμίαν ἐπιβάλλουσαν. Καὶ τὸ ἴνδαλμα αὐτὸ τῆς φαντασίας του τὸ ἠγάπησε.

— Μήπως δὲν ἔχομεν τὰς ἰδίας ἰδέας μὲ τὴν ἄγνωστον αὐτὴν κόρην;

‘Ο Εὐανθίδης ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν καὶ ἀπὸ συλλογισμοῦ εἰς συλλογισμόν, ἔφθασε μέχρι τῆς ἐπιθυμίας νὰ γράψῃ εἰς τὴν κόρην ἐκείνην καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν γνωριμίαν της.

— ‘Αλλὰ πῶς νὰ τὸ δικαιολογήσω; ἐσκέφθη.

‘Ο ἔρως ἐν τούτοις εἶναι πολυμήχανος θεὸς καὶ συμβιβάζει τὰ πάντα.

— Μήπως τάχα εἶναι μικρὰ ἀφορμὴ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κόρην τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον περιτλήθην εἰς τὴν κατοχήν μου;

‘Εκάθησε λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ πρὸς τὴν ἄγνωστον Σοφίαν Δημάδου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ἀπρόοπτος ἔραστής.

Κατέβαλεν ὅλας τὰς προσπάθειάς του διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ καλλίτερον. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπλοῦν τυπικῆς ἀβροφροσύνης γράμμα· ἦτο μία ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.

‘Όταν τὸ ἐτελείωσεν, εἰς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη του. ‘Εθεσεν ἐπιμελῶς τὸ γράμμα τοῦ βιβλίου ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του, ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ φακέλου τὴν ἐπιγραφὴν : «Σοφίαν Δημίδου, Σμύρνην» καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ συστάσει, ἀναμένων τὴν τύχην του.

Μόλις παρήλθεν ἑβδομάς, ὅτε ὁ Εὐανθίδης λαμβάνει ἐκ Σμύρνης μίαν ἐπιστολήν. ‘Εφαντάσθη πόθεν προήρχετο.

Τὴν ἠνοιξε μ’ ἀνησυχίαν καὶ ἀνέγνωσεν :

‘Εὐγενέστατε κύριε,

»Μὲ ὀνομάζετε δεσποινίδα εἰς τὸ γράμμα σας. Σὰς εὐχαριστῶ, διότι μοῦ ἐνθυμίζετε περασμένα χρόνια. Σὰς εὐχαριστῶ δὲ προσέτι, διότι εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλετε γράμμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε, ὅταν ἦμην μικρά, ἔστειλα εἰς μίαν παιδικήν μου φίλην, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἔμαθα πρὸ ὀλίγου. Εἴσθε πολὺ εὐγενής· αἱ ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων σας εἶναι πολὺ ἐνδεικτικαὶ τῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς σας. Τί κράμα ὁμῶς, ὅτι θὰ δια-

ψεύσω τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν περὶ ἐμοῦ ἐσχηματίσατε! Εἶμαι ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν, γραῖα πλέον καὶ μὲ κατάσπρα μαλλιά. ‘Επὶ πλέον εἶμαι μάμμη . . ., ἀλλὰ πολὺ εὐτυχής. ‘Η ἐγγονή μου, Σοφία καὶ αὐτὴ, εἶναι μία ἀναγέννησίς μου. Εἰς τὸ πρόσωπόν της βλέπω τὸ πρόσωπον ποῦ εἶχον ἄλλοτε, καὶ εἰς τὴν καρδίαν της τὴν καρδίαν μου. Διὰ νὰ μὴ σὰς ἀπογοητεύσω λοιπὸν πολὺ, ἀντὶ νὰ σὰς στείλω τὴν ἰδικήν μου φωτογραφίαν, σὰς στέλλω τῆς ἐγγονῆς μου, διὰ νὰ μ’ ἐνθυμίσθε . . .

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως

Σοφία Περδίκη».

‘Ο Εὐανθίδης ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὸ γράμμα ἐκεῖνο καὶ ἐθώπευσε μὲ τὸ βλέμμα του τὴν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν τῆς ἐγγονῆς, ἣτις ἦτο πολὺ χαριτωμένη νεάνις...

Δὲν ἐκρατήθη τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἀφῆκεν ἄνευ ἀπαντήσεως. ‘Εζήτησε κατόπιν νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐγγονὴν καὶ τὴν μάμμην, καὶ ἐκ τῆς γνωριμίας τῶν εἰς βαθὺς σεβασμὸς τὸν κατέλαβε διὰ τὴν μάμμην καὶ εἰς φλογερὸς ἔρως διὰ τὴν ἐγγονήν της.

Τὰ πράγματα δὲν ἐβράδυναν. Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τοὺς γάμους τῶν.

Κ. Γ.

## Γ' ΚΘΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

τοῦ ‘ΑΩ’ ‘ΟΛΑ

Δύο βραβεῖα 500 φράγκα

ΧΟΡΗΓΙΑΙ Ι. ΚΕΧΑΓΙΟΓΛΟΥ

Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Διαγωνίσματος τούτου εἶναι αἱ ἑξῆς :

Διὰ τοὺς ἄνδρας :

- Ποῖα εἶναι τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νέων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ν’ ἀρθῶσι ταῦτα;
- Μένων ὁ νέος ἄγαμος, ἐπιτυχῶς ἀρᾷ γε μείζονα εὐζωίαν, παρὰ ἐὰν ἐννυμφεύετο;

Διὰ τὰς γυναῖκας :

- Ποῖα τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς ἀγαμίας τῶν ὁμογενῶν νεανίδων ἐν ταῖς πόλεσι;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ν’ ἀρθῶσι ταῦτα;

‘Απαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης ‘Οκτωβρίου 1913, συμπεριλαμβανομένης.

“Όσοι πᾶτε στὸ Παρίσι,  
μεταβῆτε κατ’ εὐθείαν εἰς τὸ  
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ  
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΤΣΙΔΙΩΤΗ  
33-35, Rue des Ecoles.  
Εἶναι τὸ καλλίτερον, τὸ καθαρώτερον,  
τὸ οἰκονομικώτερον.



ΟΥΣΣΑΚΗ ΖΑΔΕ ΧΑΛΙΤ ΖΙΑ ΒΕΗ  
τέως Ἀρχιγραμματέως τῶν Ἀνακτόρων

## ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ ΦΑΖΙΛ ΝΑΖΜΗ βέη, Δικηγόρου.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 75)

Συγκλονηθεὶς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης προσφωνήσεως, ὠλλίσθησα ἀπὸ τοῦ τάφου πρὸς τὸ ἔδαφος, ἡ κεφαλὴ μου δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ τάφου. Ἦφანიσμένον καὶ νεκρὸν ἐνόμισα τὸν ἑαυτὸν μου. Τὸ σῶμά μου ἦτο τελείως νεναρκωμένον.

Μὲ συγκεχυμένον βλέμμα περιέστρεψα περὶ τὸν ἑαυτὸν μου τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ νύξ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐδύθιζεν εἰς τὰ σκότη τὰς κυπαρίσσους καὶ τὸν ἐπιτάφιον λίθον.

Μόλις εἶχον ἀρχίσῃ λάμποντες ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ οἱ ἀστέρες· ἡ σελήνη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνατελεῖν.

Ἐδυθίστην — ὥσπερ ἡγνόουν ποῦ εὐρισκόμην — εἰς τὰς ἀχανεὶς ἀπόψεις τοῦ νεκροταφείου. Αἱ κυπαρίσσοι ἴσταντο ἐν εἵδει σκοτεινῶν στύλων, ὑψούμεναι ἐνώπιόν μου μὲ τὴν ἰδιόζουσαν τῶν νυκτῶν ἀμφίβολον θεάν. Ἀμυδρῶς καὶ συγκεχυμένως διεκρίνοντο τῇδε κακέῖσε οἱ λευκοὶ ἐπιτάφιοι λίθοι.

Ὡς οἰνόληπτος, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ, ἔμεινα νεναρκωμένος ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ τούτου τάφου, ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ νεκροταφείου τούτου, οὗ τὰς διόδους εἶχε φράξῃ ἡ νύξ διὰ σκοτεινῶν διαφραγμάτων.

Ἡ φωνὴ τοῦ τάφου προσέθηκε μὲ λυπηρὰν μορφήν:

« Ἀλλοίμονον! Δυστυχεῖς ἄνθρωποι!

» Πῶς διέρχονται τὸν οὐδὲ δευτερόλεπτον τῶν ὥρῶν τῆς γῆνης ἡλικίας ἀπασχολοῦντα βίον αὐτῶν! Εἰς πόσον εὐτελέστερα τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματός των πράγματα ἀφιεροῦσιν αὐτόν!

» Ἐν καὶ μόνον, ἐν κρατεῖ τῶν γεγονότων ἐν τῇ ἀλύσῃ τῶν αἰώνων: ὁ Πόλεμος!

» Πόλεμος! Αἰμοδόρον δημιούργημα!

» Σὺ εἶχες ἤδη ἐφεύρη μέσα κακουργίας, καθ' ἣν ἐτι ἐποχὴν ἡ φύσις ἐφύλαττε τοὺς θησαυροὺς τῆς, χάριν τῆς μήπω ἀναπτυχθείσης ἐφευρετικῆς σου δυνάμεως. Διὰ τῶν λίθων καὶ τῶν ξύλων συνέτριψας καὶ ἔθραυσας πᾶν ὅ,τι ἡδυνάτουν νὰ σχίσωσι καὶ διαμελίσωσιν οἱ φύσει ἀσθενεῖς ὄνυχες καὶ ὀδόντες σου.

» Ἀπὸ τῶν ζώων ἤρχισας λαμβάνων τὰ δέρματά των καὶ τρεφόμενος διὰ τοῦ κρέατός των. Ἀλλὰ τί ἐζήτεις ἀπὸ τὸν ὁμοῖόν σου;

» Εἶσαι ἄγριον ζῷον, ὁμοῖον μὲ τὰ καταβροχθίζοντα τὰ νεογνά των θηρίων.

» Αἶμα!... Αἶμα!... Τοῦτο καὶ μόνον ἀπασχολεῖ τὴν βιογραφίαν σου. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐτι καὶ νῦν κατάστασιν διατελεῖς κατόπιν διακοσίων ἀπὸ τῆς δημιουργίας σου αἰώνων· ἤδη αἰμοδορεῖς. Πολιτισμός!... Πρόοδος!... Ταῦτα δὲν ἡδυνήθησαν νὰ σὲ ἀπαλλάξωσι

ταύτης τῆς ἐμφύτου εἰς τὴν φύσιν σου θηριωδίας, ἀπ' ἐναντίας δὲ εὐρίσκεις μέσα ἰσχυρότερα πρὸς προαγωγὴν τοῦ κύρους αὐτῆς.

» Μόλις ἦσο εἰς θέσιν νὰ σκεφθῇς καὶ εὖρης ἄντρον τι εἰς ἄσυλον, ὅτε ἡ ἐφευρετικὴ σου δύναμις παρήγαγεν — ὡς πρῶτον αὐτῆς καρπὸν — ξύλινον ὄπλον καὶ λίθινον ἐγχειρίδιον.

» Ἐφ' ὅσον ἐνεδάθυνες εἰς τοὺς μυστηριώδεις θησαυροὺς τῆς φύσεως, ἐπὶ τοσοῦτον ἐδίδες σημασίαν εἰς τοῦτο. Ἀνεκάλυψας τὸν ὀρείχαλκον καὶ ὄπλον πρωτίστως κατεσκεύασας ἐξ αὐτοῦ. Ἐφεύρες τὸν σίδηρον καὶ πρὸς αἵματοχυσίαν ἔκαμες χρῆσιν αὐτοῦ.

» Ἡ θηριωδία σου δὲν ἀρκεῖται σήμερον εἰς τοῦτο· πυρὰ διασπείρει!

» Βλέπεις τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις βραδεῖ τῷ βήματι προχωρεῖ ἐντὸς τοῦ εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτὸς πνιγομένου δάσους; Εἶνε ἐν τῶν πρώτων μελῶν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Μεταξὺ τῶν ἡμικαλυπτόντων τὸ σῶμά του δερμάτων κρύπτει τι τὸ ὀγκῶδες· εἶνε λίθος· ἀποπειράται — ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς μετὰ δισταγμοῦ προόδου αὐτοῦ — νὰ διαπράξῃ κακούργημα. Ἀκολουθεῖ αὐτὸν ἂν θέλῃς νὰ πεισθῇς περὶ τούτου. Περαιτέρω, ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος κοιμώμενος. Αὐτὸν τοσοῦτον θέλει φονεύσῃ. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ λίθου, ὃν κρατεῖ ὑπὸ μάλῃς, θέλει κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του. Τίνος δ' ἔνεκα τοῦτο; Αἶμα!...

» Δίκην κακῆς καὶ δυσκόλου συμφορᾶς παρηκολούθησεν ἡ μανία αὕτη τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν κατ' αὐτὰς ἤδη τὰς περιόδους τοῦ πολιτισμοῦ... Ἐπενεώθη πυροβόλον ὄπλον ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας δυνάμενον νὰ ἐξοντίωσῃ ἑκατοντάδας ἀνθρώπων! Κατεσκευάσθη τηλεβόλον ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ρίπτον κατὰ γῆς ὀλόκληρα τάγματα στρατοῦ!

» Πρὸ τεσσάρων μόλις ὥρῶν ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς τὸ πεδῖον τοῦτο χιλιάδες ἀνθρώπων περιμένοντες τὴν ἐκδασιν ζητήματος, οὗ ἡγνόουν τὸ αἷτιον. Ἐπῆλθεν ἡ ἐκδασίς, πλείστους δ' ἅμα ἐξ αὐτῶν ἀφῆκε νεκρούς.

» Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἦτο ἡ εὐδαιμονεστέρα τῶν μητέρων, θρηνεῖ ἤδη καὶ ὀλοφύρεται ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

» Ἡ νεαρά αὕτη κόρη, ἥτις ἴσταιται ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ περιμένει τὴν ἐπάνοδον τοῦ προσφιλοῦς μνηστήρός της, θέλει μελανεῖ μὲν αὐρίον.

» Αἶμα!...

» Τοῦτο κατέστη χρεὶα τις διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Ἀδύνατος ἡ κατάργησις τούτου· ἀδύνατος ἡ ἄνευ τούτου διεύθυνσις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Ἀπὸ τοῦ προλό-

γου τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἤρχισε καὶ θέλει διέπῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ ἐπιλόγου.

» Τίνος ἔνεκα τοῦτο; Διότι οὗτοι τυγχάνουσιν ἄνθρωποι! Οὗτοι αἰμοδιφοβοῦσιν!

»

» Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀσθενὲς τοῦτο δημιούργημα, ἀφεθεὶς ἐλεύθερος ἐπὶ τῆς εὐρείας γῆς, ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ δοῦλα ἑαυτῷ τὰ ὄρυκτά καὶ τὰ ζῶα, ὅπως, τῇ βοηθείᾳ τούτων, ἀμύνηται μὲν κατὰ τῶν Στοιχείων καὶ τῆς Φύσεως, θεραπεύῃ δὲ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ χρείας.

» Κατακερματίσας βράχους παρεσκεύασεν ἑαυτῷ ἄσυλον. Τὴν ἐνδεῆ αὐτοῦ χεῖρα ἐνέπηξεν εἰς τὸ στήθος τῆς γῆς, διὰ δὲ τῆς ὕλης, ἣν ἐξήγαγεν, ἐπρομηθεύθη πληθὺν ἐργαλείων. Τὰ ζῶα, ἅπερ οἰοῖται φάσμα ταχύτητος ἵπτανται ἀνὰ τὰς ἐκτάσεις τῆς γῆς, κατέστησεν ὑποχείρια εἰς τὸ δίκτυον τῆς ὑποκρισίας αὐτοῦ. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθ' ἑκάστον λεπτόν τῆς ὥρας, μηχανᾶται τι. Ἡ χρεία ἐγέννα χρεῖαν, ἡ ἐφεύρεσις ἐφεύρεσιν, οὕτω δὲ ἔλαβον γένεσιν τὰ διάφορα ἐπινοήματα. Ἀπὸ χιλιάδων ἤδη ἐτῶν προοδεύων ἀκαταπαύστως ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἄνθρωπος, ὅπως ὑπερισχύσῃ τῆς φύσεως, ὑπερπηδᾷ σήμερον τὰ τρομακτικὰ τῶν ὠκεανῶν κύματα. ἵπταται εἰς τὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, κατακερματίζων δὲ καὶ ἰσοπεδῶν τὰ ὄρη, περιφρονεῖ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ θριαμβευτικοῦ αὐτοῦ δίφρου.

» Δίκην ἰστοῦ ἀράχνης περιέβαλε τὴν μεγαλοπρεπῆ γῆνιν σφαῖραν δι' ἀστραπιαίων γραμμῶν, οὕτω δὲ μεταδίδει τὴν ἡχὴν τῆς φωνῆς τοῦ πανταχοῦ τῆς γῆς. Τῇ βοηθείᾳ φακοῦ παρατηρεῖ τὸ ἄπειρον τοῦ Σύμπαντος. Ἡ πανουργία του ὑπέταξε τοὺς νόμους τῆς Φύσεως· αὕτη δέ, ὁμοίᾳ μὲ λεοντόκαρδον νεανίαν καταμεμαγυσμένον ὑπὸ τῶν ταραξικαρδίων θελγῆτρων νεαρᾶς παρθένου, φαίνεται παραχωροῦσα πᾶσαν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ καὶ παρίσταται ἡττημένη πρὸ πάσης ἐφέσεώς του.

» Ἀλλ' ὅμως τίνος ἀθλιότητος σὲ ἀπήλλαξεν, ἀπὸ τίνος ἐξευτελισμὸν σὲ προεφύλαξεν ὁ πολιτισμὸς οὗτος, ὁ ὑψηρεπῆς οὗτος ἀνδριάς τοῦ πολιτισμοῦ, οὗ τὴν βάσιν πρὸ εἰκοσιν ἤδη χιλιάδων ἐτῶν ἔθηκαν τὰ ἀναρίθμητα μέλη τῆς ἀνθρωπότητος;

»

» Ἰπείκων εἰς τὸν νόμον τῆς φύσεως, σπεύδεις πρὸς τι σημεῖον διανοητικῆς προόδου. Εἰκάστη περίοδος τοῦ βίου ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς διανοητικὴν πρόοδον. Ἀλλὰ, φεῦ! Τοσοῦτον ἀπέχεις τῆς ἰδανικότητος, ὥστε καὶ μετὰ εἰκοσιν ἤδη χιλιάδας ἀπὸ τῆς δημιουργίας σου ἐνιαυτοῦς, ρέει αἷμα ἀπὸ τῶν ἀκροδακτύλων σου.

» Ἀθλιότης! Κακουργία!

» Δὲν ἡδυνήθης νὰ ἐξαφανίσῃς τοὺς δύο τούτους χρονίους καρκίνους τοὺς δηλητηριάζοντας τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ διάνοιά σου ὑφούται διαρκῶς· προοδεύεις· ἐν τούτοις ἤδη τυγχάνεις ἀθλιώτατος.

» Μέγας ἀριθμὸς τραγικῶν εἰκόνων καὶ σκηνῶν διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου! Δὲν θὰ ἐξαλειφθῶσιν ἄρά γε αὗται ἐκ τῶν σελίδων τῆς ἀνθρωπότητος;

»

»Ὁ καιρὸς εἶνε ψυχρὸς. Ἡ παγωμένη ἀτμόσφαιρα ἔχει καλύψῃ τὰς ὑέλους τῶν φανῶν διὰ πέπλου ὁμίχλης· ἀμυδρόν τι φῶς διαχέεται ἐπὶ τῆς βορβορώδους ὁδοῦ· οἱ διαβάται διέρχονται ὡς σκιαί· αἱ ἄμαξαι, τροχάζουσαι, ὅπως παραδώσωσι τοὺς ἐπιβαίνον-τας αὐτῶν εἰς θερμὰ δωμάτια, διασπείρουσι πηλὸν εἰς τὰ πέριξ.

»Μεταξὺ τῶν διαβατῶν διακρίνω τινὰς με φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ με ἄχρουν πρόσω-πον. Τὰ ράκη δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ καλύψωσι τὰ ἰσχνὰ αὐτῶν σώματα. Οἱ πόδες τῶν κυλίων-ται ἐντὸς τοῦ βορβορίου· διέρχονται ἀσθενεῖ τῷ βήματι.

»Ψυχὸς ἐπικρατεῖ βρέχει. Οὗτοι εἶνε κεκ-μηκότες τινὲς ἀνέστιοι πλάνητες καταδυσ-σιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους, τῆς γυμνότητος, τῆς πείνης.



»Σκοτεινὸς θάλαμος ἡρειπωμένης οἰκίας. Ὁ οἰκογενειάρχης εἶνε χειρῶναξ. Κατα-τεθλιμμένος ἐτανήλθε σήμερον εἰς τὴν αἰκίαν. Ὁκταετὲς μειράκιον με ἀσθενῆ τὴν μητέρα.

»Ὁ πατήρ σύννους καὶ ἀφηρημένος ἰστά-μενος ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης καὶ ἀγνοῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενον, κατακερματίζει διὰ τῆς μαχαίρας, ἣν κρατεῖ, τεμάχιον ἄρτου· οἱ πλημμυροῦντες ὀφθαλμοὶ τῆς μητρὸς παρα-τηροῦσι τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης γονυπετοῦν καὶ κλαῖον τέκνον τῆς. Ἐλλειψίς τροφῆς! . . .



»— Κύριε!

»— Τί τρέχει;

»— Περιμένετε ἐπ' ὀλίγον;

»— Τί θέλετε;

»(Μελαγχολικὸν μειδίαμα).

»— Νὰ σὰς ἰδῶ.

»(Δυπηρὸν βλέμμα).

»Ἡ μικρὰ κορασὶς παρακολουθεῖ τὸν ἄν-θρωπον αὐτόν, καθ' ὅσον ὑπάρχει ἀνάγκη τροφῆς.

»Παρέκει πνέει τὰ λοίσθια δυστυχῆς τις γενόμενος βορὰ τῆς ἐχθρικῆς ρομπαίης.

»Χιλιάδες ἐγκληματιῶν, ἀπόκληροὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, οἰμώζουσιν ἐντὸς τῶν φυλακῶν.

»Γέρων τις τείνει τὴν ὑπὸ τοῦ γήρατος τρέ-μουσαν χεῖρα.

»Ἐκαστον, ἄρα, μέλος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἔχει καὶ τὴν ἑαυτοῦ πληγὴν· ἕκα-στον ἄτομον αὐτῆς καὶ τὴν ἀσθενεῖάν του.

»Ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ ταῦτα ὁ πολιτι-σμός. Ἀδυνατεῖ οὗτος νὰ διασώσῃ τοὺς ἀθλίους, τοὺς ἐγκληματίας. Ἀδυνατεῖ, τέλος, νὰ ἐξοβελίσῃ λέξεις τινὰς ἐκ τῶν γλωσσῶν.

»Ὁ πολιτισμὸς μετακομίζει ὑμᾶς ἐπὶ ὀχη-μάτων ἀτμοκινήτων· ταῦτα ὅμως τὰ παρα-σκευάζει μέσῳ τάξεως ἀνθρώπων ἐντὸς τῶν μεταλλουργείων καὶ ἀπέναντι τοῦ πυρὸς ἐνδοικτωμένων. Ὁ ἄρτος, διὰ τοῦ ὁποίου σὰς τρέφει ὁ πολιτισμὸς, φύρεται διὰ τοῦ ἰδρώτος πολλῶν ἀνθρώπων.

»Ὁ πολιτισμὸς ἀνέδειξε τὴν μὲν συμφορὰν πηγὴν εὐδαιμονίας, τὴν δὲ ἀθλιότητα μέσον εὐμαρείας καὶ ἀνέσεως. Πληγὴν ἀνοίγει, ὅπως ἐπουλώτῃ ἐτέραν τοιαύτην.

»Πολιτισμός! . . . Ἀλλοίμονον! . . . Οἱ λαλοῦντες ἀπὸ ὕψους, εἰς ὃ δὲν ἐξικνεῖται ἡ φωνὴ τῆς ἀθλιότητος, εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐκφράζουσι τὴν πρὸς τὸν πολιτισμὸν εὐγνω-μοσύνην των.

»Ὁ πολιτισμὸς ἔδει νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἀν-θρωπίνην κοινωνίαν τῶν δικαστηρίων, τῶν δεσποτηρίων, τῶν στρατευμάτων, τῶν ὀπλων καὶ δὴ τοῦ χρήματος.

»Ἀπ' ἐναντίας τὸ χρῆμα, τὸ μέγιστον τοῦτο τραῦμα τοῦ πολιτισμοῦ, πολλαπλασιάζ-εται ἀκαταπαύστως ἐξαίρον τὴν δεσποτικὴν αὐτοῦ ἐπιρροήν.

»Ἐνός, μόνον ἐνὸς πράγματος τὴν ἀνάγκην αἰσθάνεται καὶ τὸ ἀσθενέστερον ἔτι ἄτομον τοῦ πολιτισμοῦ:

»Τὴν ἀνάγκην τοῦ χρήματος!

»Τῇ βοηθείᾳ τούτου ἐπιτυχάνονται αἱ εὐδαιμονίαι καὶ αἱ κακοδαιμονίαι. Περὶ τὸ κέντρον τούτου στρέφεται ὁ κόσμος. Χάριν αὐτοῦ ὑφίσταται ἡ κοινωνία. Ἐν αὐτῷ καὶ μόνῳ συνοφίζεται ὁ βίος ἅπας.

»Οὕτως ἔδει γενέσθαι;

»Οἱ ἄνθρωποι ἀνεγραμμάτισαν καὶ ἔρρι-ψαν ἐντὸς σκοτεινῶν μεριμνῶν τὸν σκοπὸν τοῦ βίου.

»Σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης—χωρὶς νὰ ὀρίσῃ σημειῶν τι ἀναπαύσεως—στρέφεται δίκην οἰνολήπτου ἀνθρώπου.

»Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἀνθρω-πότης αὕτη θέλει μείνῃ ὑπὸ τὸ σκοτὸς τῶν αἰώνων, ἐτέρου δὲ πολιτισμοῦ ἡ αἴγλη θέλει ἐπισκιάσῃ τὸν σημερινόν.

»Δυστυχὲς ἄνθρωπε!

»Νομίζεις ἄρά γε, ὅτι ὁ μὲν παρὼν πολι-τισμὸς τυγχάνει τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ βίου, σὺ δὲ τὸ τελειότατον τῶν δημιουργημάτων; Αἱ ἐφευρέσεις σου, ἐν γένει, εἶνε παίγνια ἀσήκντα καὶ μηδαμινά. Βυθμίδα μόλις προό-δου οὐχὶ τοῦ Σύμπαντος, ἀλλὰ τῆς, ἐφ' ἣς ζῆς, γῆς ἀπασχολεῖς. Εὐθύς ὡς περιβληθῇ τὸ σάθα-νον ὁ παρὼν πολιτισμὸς θέλει ἀποκαλυφθῇ νέος τοιοῦτος, ὃν πάλιν θέλει διαδεχθῇ ἄλλος. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τῆς ἰλῦος θὰ προσδεύῃ μέχρι τῆς ὑστάτης στιγμῆς τοῦ βίου τοῦ παρέ-χον ζωὴν εἰς τὰς διαφόρους κοινωνίας, θὰ ἴδῃ δὲ πολιτισμοὺς ἀλλοκότους. Ἀλλά, φεῦ! Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ παύσῃ ζῶσα ἡ γῆ, ὁ προσωρινὸς οὗτος, ἀπέναντι τῆς αἰω-νιότητος, πλανήτης. Ἡ βελόνη τῆς Δημιουργίας θέλει ποτὲ διέλθῃ ἀνωθεν μοίρας τινός, ὁπότε τὸ πᾶν θέλει σιγήσῃ».

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

**ΖΗΤΕΙΤΑΙ**

οἰκοδιδασκάλισσα γνωρίζουσα καλῶς τὴν γαλλικὴν. Πληρο-φορεῖαι παρ' ἡμῖν.

**ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΜΙΝΗΝ,** μοναδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν σωματικῶν πόνων, τῶν πυρετῶν καὶ νευραλγιῶν.

**ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ**

ΔΙΟΡΓΑΝΟΥΝΤΑΙ

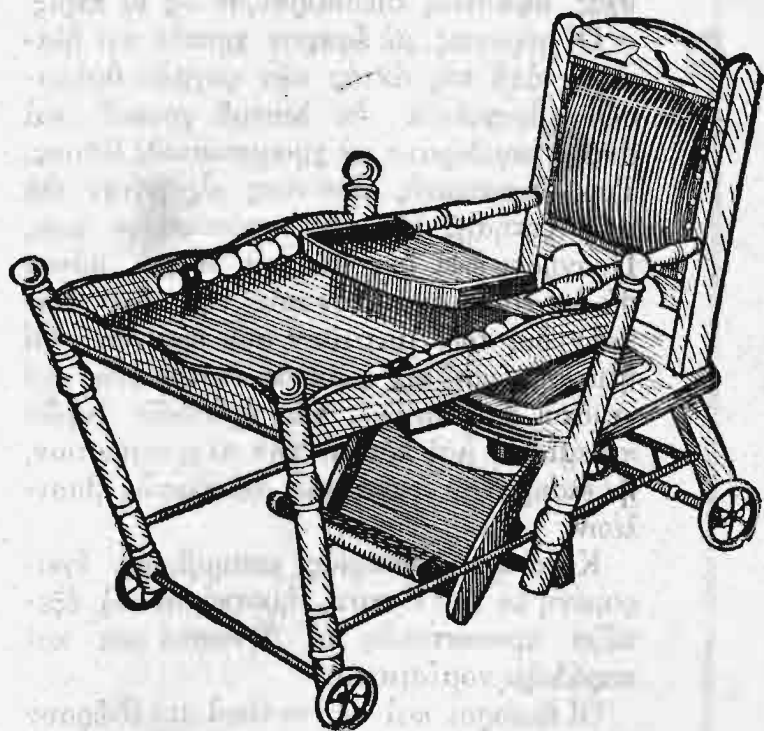
**ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΝΕΣΤΛΕ**

Αἱ νεαραὶ μητέρες, αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβωσι τὰ καθίσματα ταῦτα τῶν παιδίων, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἶκον ΝΕΣΤΛΕ, Ἑσκή-Σαράπ-Ἰσκελεσῆ, Μουμχανέ, Γαλατᾶ, διὰ νὰ γνωρίσωσι τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὰ περίφημα ταῦτα καθίσματα.

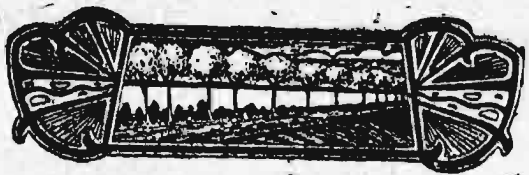
Θ' ἀποστέλλωμεν αὐταῖς ἀμέσως δωρεὰν καὶ ἐν ἐνδιαφέρον βιβλιάριον:

«Τροφὴ καὶ περιποιήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας».

Τὸ γαλακτοῦχον ἄλευρον ΝΕΣΤΛΕ εἶναι ἡ καλλιτέρα τροφὴ διὰ παιδιά.



**ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΝ**



## ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

## ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΤΑΙΡΑΣ

(Ἐπιγραφή ἐπὶ ἀρχαίας σαρκοφάγου).

Ὅμνῶ εἰς τὰς θεάς, ὅτι, ἐγώ, ἡ Χελιδόνιον, θυγάτηρ τῆς Πραξινόης, τιμῶς ἐξετέλεσα τὸν γήινον προορισμόν μου. Κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν ἐποίμανον ἐπὶ τῶν βράχων, πλησίον τῆς παραλίας τῆς αἰωνίως θορυβούσης θαλάσσης τὰς λατρευόμενας ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης αἶγας. Ἐκείνη δέ, ἥς ἡ πνοὴ ἀκούεται κατὰ τὸ νυκτερινὸν φύσημα τοῦ θερμοῦ ἀνέμου, τῆς ὁποίας ἡ ἀθάνατος καρδιά προτρέπει κανονικῶς νὰ κυλᾷ τὸ κύμα, ὥστε νὰ φρικιδῶσιν οἱ ἐρῶντες, ἔθεσεν ἐν τῷ στήθει μου ἐπιθυμίαν, κατατρυχούσαν τὴν ψυχὴν μου.

Τοὺς πυρρόχρους βράχους καὶ τὴν βαθύχρουν πρασιὰν τῶν συσκίων δρυμῶνων, ἄνευ λύπης, ἐγκατέλιπον χάριν τῶν λευκῶν οἰκιῶν τῆς κονιορτώδους, θορυβώδους καὶ εὐθύμου πόλεως. Πλείστοι νεανίαι, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ὁποίων λάμπουν ἐκ σφοδροῦ πόθου, πλείστοι μαυρογένειοι, γεμάτοι δυνάμει καὶ ὑγείας ἄνδρες, πλείστοι γέροντες, μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν ἀπλήρως ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν ζωὴν, μὲ σιγῇ μετὰ τὰ πειναλέα βλέμματά των.

Τὴν ἐπιθυμίαν δὲ πάντων αὐτῶν κατεπράυνα. Κανεὶς δὲν ἔφευγεν ἀπὸ ἐμὲ χωρὶς νὰ κορεσθῇ ἀπὸ ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐγώ, ἡ ὑποτεταγμένη εἰς τὴν θέλησιν τῆς θεᾶς, ἀφθόνως διεσκόρπιζον εἰς τὰ πέριξ.

Οἱ γέροντες μὲ ἔφερον χρυσὸν καὶ ἥλεκτρον ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῶν ψυχρῶν θαλασσῶν, βραχιόνια ἐκ λευκοῦ χρυσοῦ καὶ βαρέα περιδέραια μὲ χρωματιστοὺς λίθους. Τοὺς θησαυροὺς ἐκείνους εἰς μάτην θὰ τοὺς ζητήσης εἰς τὴν σαρκοφάγον μου. Πράγματι ἐκεῖ δὲν θὰ τοὺς εὕρῃς· μόνον θὰ διεγείρῃς ἐναντίον σου τὴν μὴνιν τῶν θεῶν διὰ τῶν ματαίων σου ἐρευνῶν. Οἱ ἡλιοκαμμένοι εἰς μακρὰς ἐκστρατείας καὶ γεμάτοι ἀπὸ ἀμυχᾶς τῶν ἐχθρικῶν ξιφῶν πολεμισταὶ μοὶ ἔδιδον τὴν πληρωμὴν των, ἣν ἐλάμβανον παρὰ τῶν ἀλλοδαπῶν βασιλέων.

Κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημβρίας, ἐγειρομένη ἐκ τοῦ ὕπνου, ἠρεσκόμην νὰ ἐξετάζω προσεκτικῶς τὰ ἄγνωστά μοι καὶ παράδοξα νομίσματα.

Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ναυτικοὶ μοὶ ἐδώρουν ἀνοιχτόχροα ὑφάσματα, ὑπερωκεανίους μεθύοντας οἶνους, προβασκάνια ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἀρώματα τῆς Ἀραβικῆς γῆς. Ἐγὼ δὲ ἀκούουσα τὰς διηγήσεις των περὶ τῶν μακρυνῶν χωρῶν, τῶν εὐρισκομένων

πέραν τῆς τρικυμιώδους ἐκτάσεως τῶν κυανοπρασίνων θαλασσῶν.

Οἱ νεανίαι μοὶ προσέφερον ἄνθη. Ποτὲ δὲν τοὺς ἠρώτων ἐκ τίνος κήπου ἐκλάπησαν τὰ γεμάτα καὶ μεγαλοπρεπῆ ρόδα, οἱ λευκοὶ καὶ ἄβροϊ νάρκισσοι μὲ τοὺς μακροὺς καυλοὺς καὶ τὰ εὐώδη βαθύχροα ἴα. Πρὸς τί νὰ λυπῶ ἀδίκως τοὺς ἐρῶντας;

Φέρουσα διασχίστους ἐλαφροὺς καὶ διαφανεῖς ἐγγρώμους πέλους, ἐχόρευον διὰ τοὺς ἄνδρας, ἱλιγγιωδῶς περιστρεφόμενη οὕτως, ὥστε ἡ πολυτελὴς κόμη μου, ὡς εὖοσμον νέφος ἔπλεεν εἰς τὸν αἶρα· ἐνίοτε παντελῶς γυμνὴ μεθ' ἑνὸς μόνον στεφάνου ἐπὶ τῶν πλεγμένων ὡς μίτρα πλοκάμων.

Τοὺς χοροὺς ἀπάντων τῶν λαῶν καὶ χωρῶν ἐξ ἴσου τεχνήντως ἐξετέλουν πρὸ τῶν φίλων μου ξένων, ἂν καὶ ἐγὼ αὐτὴ περισσότερον πάντων ἡγάπων τὸν χορὸν τῶν «Δώδεκα ἡδονῶν τῆς Ἀφροδίτης»...

Ἀκίνητον νῦν εὐρίσκεται τυλιγμένον ἐντὸς ὑμινθίνου χιτῶνος τὸ σῶμά μου.

Διὰ τελευταίαν φοράν, ἀφοῦ μὲ ἔπλυναν καὶ μὲ ἐκτένισαν, ἐβοστρύχισαν τὴν κόμην μου καὶ ἀφοῦ ἐχρωμάτισαν τὰς παρειάς μου καὶ τὰς ὀφρεῖς μου, μὲ ἔθεσαν ἐν τῷ πετρίνῳ τούτῳ τάφῳ αἱ θεραπαινίδες μου καὶ κλαίουσιν αἱ φίλαι μου ἐταῖραι.

Ἡ λεπτὴ γυναικεῖα καρδιά δὲν γνωρίζει μετὰ θάνατον τῶν ἀνταγωνιστριῶν αἰσθήματα ἀντιζηλίας, ἀμίλλης καὶ φθόνου.

Πλησίον μου κεῖται μόνον μικρὸν χάλκινον κάτοπτρον, ἐν ριπίδιον ἐκ φύλλων φοίνικος κατειργασμένον καὶ ἀπεικόνισις ἐξ ἀργίλλου τῆς Ἀφροδίτης-Ἀστάρτης.

Τίποτε προσφιλὲς δὲν παρέλαβε μετ' αὐτῆς ἡ θυγάτηρ τῆς Πραξινόης· τίποτε, παρὰ τὰς ἀναμνήσεις ἐκείνων, οὓς περιεπτύσσετο...

Νεανίαι, σεῖς μὲ ἐλησμονήσατε! Ἡ Χελιδόνιον ὅμως, τὴν ὁποίαν ἐθωπεύσατέ ποτε, δὲν σᾶς ἐλησμόνησε καὶ περιφερομένη κατάμονος ἐν τῷ σκότει, εἰς τὰ παράλια τῆς ζοφώδους Στυγός, εἰς εὐγνώμονα ἀνάμνησιν ἀναμετρᾷ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ ὀνόματά σας, καθ' ὃν τρόπον ἄλλοτε, κατὰ τὰς ἐνηλίους καὶ καυστικὰς μεσημβρίας, κεκλεισμένων τῶν παραθυροφύλλων, ἠρίθμει τὰ νομίσματα μὲ ἀπεικονίσεις ἀλλοδαπῶν βασιλέων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ



## ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀκούτε σιγοκλάμματα;... Τὰ πάντα εἶνε θλιμμένα.

Τὰ μικροπούλια δὲν λαοῦν, ποῦ τόσῳ τ' ἀγαπῶ. Πετοῦν τὰ φύλλα ἀπ' τὸ κλαδί κίτρινα, μαραμμένα. Καὶ βρέχει μιὰ ψιλὴ βροχὴ μὲ πένθιμο σκοπὸ.

Χαρεῖτε, νιές, ποῦ ὄνειρατα πάντοτε ὁ νοῦς σας [κλάθει·

Θὰ σβύσῃ τὸ τραγοῦδί σας μιὰ θλιβερὴ στιγμή... Σὲν φύλλα θὰ ξεφυλλισθοῦν ἢ ἐλπίδες σας κι' οἱ [πόθοι

Καὶ τότε θὰ νύχκισουν ἄχ! τὰ δάκρυα, οἱ λυγμοί.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΚΟΒΑ



## Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ὑποθέτω, ὅτι εἴμπορεῖ πλέον κανεὶς νὰ ὀμιλήσῃ περὶ φθινοπώρου. Εἶνε τοῦλάχιστον βέβαιον, ὅτι ἀπὸ τὸν Αὐγουστον δὲν ἐγυρίσαμεν εἰς τὸν Ἰούλιον, ὅπως ἐπίστευεν ἕως χθὲς ὁλος ὁ κόσμος καὶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναπεράσῃ ἐμπρὸς μας τὸ καλοκαίρι, ὡς *μπιζαρισθεῖσα* σκηνὴ ἐπιθεωρήσεως.

Δὲν ἤξεύρω ποῖοι προὑλήνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σταθμοὺς τὸν εὐγενῆ μας ξένον. Ὄρισμένως ὅμως δὲν ἦτο οὔτε ὁ Μιλβουά, οὔτε οἱ ἀπόγονοί του. Οἱ ἄνθρωποι πρὸ καιροῦ ἔλαυσαν νὰ ὑποδέχωνται τὸ φθινόπωρον μὲ στίχους, καὶ μάλιστα μὲ στίχους ἀπελπιστικῆς μελαγχολίας. Ὅχι διότι ἔπαυσαν νὰ πίπτουν τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ διότι τὸ νὰ πίπτουν τὰ φύλλα δὲν εἶνε λόγος ν' ἀπελπίζωνται μέχρι θανάτου οἱ ἄνθρωποι. Ἐξ ἐναντίας εἶνε λόγος νὰ εὐθυμοῦν καὶ νὰ χαίρωνται.

\*

Ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω, ὅτι ἡ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου εἶνε καθαρὸν δημιούργημα τῶν ποιητῶν. Τὸ φθινόπωρον, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ἀποτελεῖ μιὰν ἐποχὴν φαιδρᾶν καὶ τωνοτικῆν. Ἐχει ποικιλίαν, ἔχει κίνησιν, ἔχει μεταλλαγὰς χρωμάτων καὶ φωτός, δροσίξει, παρηγορεῖ, κάμνει τὸν ὕπνον ἀπόλαυσιν, καταργεῖ τῆς μύτης καὶ τὰ κουνούπια, καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν μακράν κ' ἐκνευριστικὴν μονοτονίαν τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅτι καὶ νὰ εἶνε ἐπὶ τέλους μία ἀλλαγὴ, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται κανεὶς. Καὶ δὲν ἐννοῶ διατί, ἐνῷ ὁλος ὁ κόσμος ἀναστενάζει ἀπὸ ἀνακούφισιν εἰς τὸ φίλημα τῆς πρώτης δροσερᾶς αὔρας καὶ δέχεται τὸ πρῶτον ἐξ οὐρανοῦ ῥάντισμα ὡς εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐννοῶ, λέγω, διατί νὰ ἐπιμένουν οἱ ποιηταὶ νὰ βλέπουν εἰς τὴν πτώσιν τῶν φύλλων, ποῦ χορεύουν τρελλά, ἐνῷ πίπτουν ἀπὸ τὰ δένδρα, τὸν θάνατον καὶ τὸ μνημα.

Τὰ δένδρα, ἄλλως τε, ποῦ χάνουν τὰ φύλλα τους, δὲν φαίνονται τὰ ἴδια νὰ συμμερίζωνται καθόλου τὴν γνώμην τῶν ποιητῶν, καὶ ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἔκφρασίν τους, ὑποδέχονται τὸ φθινόπωρον μὲ μοναδικὴν εὐχαρίστησιν.

Τὸ ὅτι, ἄλλως τε, τὸ φθινόπωρον δὲν εἶνε ἐποχὴ φύσει μελαγχολικὴ καὶ καμωμένη διὰ νὰ συντρίβῃ νεῦρα καὶ νὰ δηλητηριάσῃ ψυχὰς, ὅπως ἤθελαν νὰ μᾶς πείσουν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, μᾶς τὸ ἀποδεικνύει, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν αὐτοκτονιῶν εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα καὶ ἀποτελεῖ σχεδὸν τὸν κανόνα κατὰ τὴν ἀνοιξιν, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν οἱ ποιηταὶ ἐξυμνοῦν συμβατικῶς ὡς ἐποχὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως. Ἀλλὰ καὶ, χωρὶς τὴν βοήθειαν καμμιᾶς στατιστικῆς, φθάνει νὰ κυττάξῃ κανεὶς γύρω του, μετὰ τὴν πρώτην φθινοπωρινὴν βροχὴν, διὰ νὰ ἰδῇ τοὺς ἀνθρώπους, ὡσὰν ξαναγεννημένους, ζωηροὺς, εὐκίνητους.

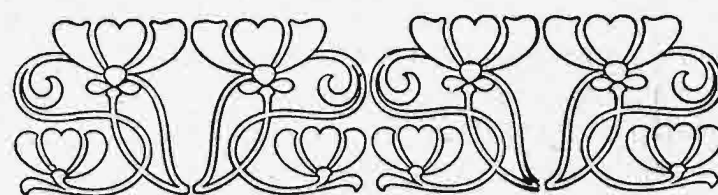
Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποῦ ἔγραψα τὴν στήλην μου, χωρὶς νὰ τὴν ραντίσω μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου μου καὶ χωρὶς τὴν συνεργασίαν μυγῶν καὶ κουνουπιῶν. Ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται καλλίτερος ἀπὸ πρὶν, τὰ νεῦρά μου δὲν χορεύουν, ὅπως χθὲς, χωρὶς λόγον καὶ μουσικὴν, δὲν συλλογίζομαι καθόλου τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἀνεμιστήρος, δὲν ζηλεύω κά- νένα ἄνθρωπον εὐρισκόμενον εἰς τὰ βουνὰ καὶ δὲν αἰσθάνομαι κάμμιναν διάθεσιν ν' αὐτοκτονήσω.

Μὰ πίπτουν τὰ φύλλα. Τί μ' ἐνδιαφέρει; Ἄς πίπτουν ὅσον θέλουν!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ



Ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ εἰς κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν, παρ' ὅλην τὴν 85<sup>ε</sup>τὴ ἡλικίαν του.



## Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ



Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διατριβὴν τοῦ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐπεσκέφθη τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον τοῦ Γεωργίου Σκώτ, ὅστις ἐτοιμάζει πολεμικοὺς πίνακας.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Βασιλέα πλησίον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν.



14

ANDRÉ THEURIET ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

# ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

(συνέχεια από σελ. 70)

Διετερείτο ακόμη ἐν τῇ φωνῇ της τὸ ἐλαφρῶς ὑποτρέμον, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἦσαν ἥρεμα καὶ οἱ διανυγείς ὀφθαλμοί της κατὰ πρόσωπον ἠτένιζον τὸν νεανίαν, ὅστις, γοητευόμενος ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ βλέμματος, ἐκ τῆς χάριτος τῆς διαχεομένης ἐκ τοῦ ὅλου τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἤκουεν αὐτὴν εὐφροσύνως.

— Ἦννόησα, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχετε ἢ νὰ διατάξετε . . . Θὰ πράξω ὅ,τι θέλετε.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε; ἠρώτησεν ἐκείνη σοβαρῶς.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι . . . Ὑπόσχομαι νὰ προσπαθῶ νὰ . . . κατακτῶ τὴν καρδίαν της . . . ἀδελφῆς σας.

— . . . Καὶ θὰ μένετε πιστὸς εἰς τὴν συνθήκην; Θὰ τηρήσετε τοὺς ὅρους πιστῶς;

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε . . ., θὰ τηρῶ πιστῶς τοὺς ὅρους.

— Εὐχαριστῶ! ἐφώνησεν ἡ κ. Δεγκλὶς ἀνεγειρομένη. Γνωρίζω ὅτι εἶσθε χρηστὸς ἄνθρωπος, εὐσυνειδητός, εἰλικρινής, καὶ πιστεύω εἰς τὸν λόγον σας . . . Καὶ τώρα, ὅποτε ἀπηνήθητε πλέον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, δικαιῶμαι νὰ σᾶς θεωρῶ ὡς φίλον . . . Δώσατέ μοι τὴν χεῖρά σας, ἢ συνθήκη ὑπεγράφη! . . . Θὰ ἰδῆτε τὴν Δεζιρέ, τὴν Ζαζέταν μας, ὡς τὴν ἀποκαλοῦμεν εἶνε ἀνθεμὶς τοῦ δάσους, φυτὸν ἄγριον, ἀλλ' εἶνε ὡραία, εἶνε χαριτόβρυτος . . . Μετὰ ἐξ ἑβδομάδας θὰ εἶνε ἐδῶ. Προσπαθήσατε νὰ φανῆτε οἷος ὑπῆρξατε προηγουμένως, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀφίξεώς σας εἰς «Λαλινέζ», ἀπηλλαγμένος σατανικῶν παρορμήσεων . . . Πρὸ παντός μὴ σκέπτεσθε πλέον τὴν **ἄγνωστον** . . ., ἢ, ἐὰν τὴν σκέπτεσθε ἀκόμη, διαλογίσθητε, ὅτι θέτετε αὐτὴν ὑψηλὰ, πολὺ ὑψηλὰ, εἰς τὸ ἰδεῶδες, ἵνα μὴ διὰ πόθων . . . εὐτελῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπραγματοποιήτων, καταβιβασθῇ εἰς ἐπίπεδον χαμηλόν . . . Ἐὰν ἐπιδείξετε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅ,τι κατὰ βάθος εἶσθε: καρδιά τρυφερά, πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, εὐγενὴς καὶ συνετός, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐλκυσθῇ . . ., θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ . . . καὶ βραδύτερον θὰ σᾶς δώσῃ ὅ,τι **τὸ ἄλλο πρόσωπον** θὰ σᾶς ἐδίδεν, ἐὰν ἦτο ἐλεύθερον, τὴν εὐτυχίαν, δηλαδή, εὐτυχίαν βεβαίαν, σταθεράν, διαρκή, ἄνευ ὀπισθοβουλίας καὶ τύψεων, τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀμοιβαίας καὶ ἰσοβίου ἀγάπης, τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν εὐλογεῖ ὁ Θεὸς καὶ τιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι . . .

Ὑποτρέμουςαν εἶχεν ἀκόμη τὴν φωνὴν ἡ κ. Δεγκλὶς, οἱ ὕγροι δὲ ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλουν ἐν τῇ σκιά. Ὁ Παῦλος, εἰς ὑπατον βαθμὸν συγκεκινημένος, ἐκράτει εἰσέτι τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ ἐν τέλει, δι' ἀποτόμου κινήσεως, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀ! εἶπεν ἀκράτητος, εἶσθε ἡ τελειότερα τῶν γυναικῶν, θὰ σᾶς ὑπακούσω ὡς βασιλίσσαν!

— Ὡ, αὐτὸ εἶνε πολὺ, ἐψιθύρισεν ἐκείνη μειδιῶσα καὶ ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της. Ὑπερβολικὸς πάντοτε εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας . . . Ἀλλὰ διὰ τὴν φορὰν αὐτὴν σᾶς συγχωρῶ . . . Καὶ τώρα, φίλε μου, χαίρετε . . . Ἐς αὖριον . . . καὶ μὴ λησμονῆτε τὰς ὑποσχέσεις σας!

## VIII

Τὰς ἐξ ἑβδομάδας, τὰς προηγηθείσας τῆς εἰς «Λαλινέζ» ἀφίξεως τῆς δεσποινίδος Δεζιρέ Δεμπονέ, διήλθεν ὁ Παῦλος Λομπλιζουὰ ἐν ἀφάτῳ γοητείᾳ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εὐφροσύνῃ.

Ἡ Κατερίνα Οὐγκέ ἀπεστάλη εἰς τὸ ὑφαντουργεῖον τοῦ Βελλαίν.

Ἐκ τῆς μεταξὺ τῆς Μάρβας καὶ τοῦ Παύλου διομολογηθείσης συμβάσεως προέκυψε συνεννόησις εἰρηνικὴ καὶ ἐγκάρδιος. Ἀπέφευγεν ὁ νεανίας ν' ἀναφέρῃ τι περὶ τοῦ μυστηριώδους ἔρωτός του, ἡ δὲ κ. Δεγκλὶς ἀπέφευγε νὰ κρύπτηται ὀπίσθεν προμαχῶνος ἐπιφυλακτικῆς φιλοφροσύνης. Αἱ σχέσεις τῶν προσωμοιάζον πρὸς ἀνακωχήν, καθ' ἣν οἱ ἐμπόλεμοι, ἀπομακρυνόμενοι τῶν στρατηγικῶν γραμμῶν, φιλοῦς ἀνταλλάσσουν λόγους. Οἰκειότης, οἰκογενειακῆς πλέον χροιάς, συνέδεε τὸν νεαρόν γραμματέα πρὸς τὴν προῖσταμένην του. Ἐκ τῆς οἰκειότητος ταύτης καὶ ἐκ τῶν πολλῶν πρὸς αὐτὸν περιποιήσεων τοῦ κ. Δεγκλὶς ἐνθαρρυνόμενος ὁ νεανίας, ἀπεριορίστως ἐξεδήλου

πλέον τὰ φυσικὰ καὶ ἐπικτήτα αὐτοῦ προσόντα, τὸ ζωηρόν καὶ εὐθυμὸν ἐν τῇ συνδιαλέξει, τὸ γοητευτικὸν ἐν τῇ ἐκφράσει. Ἡ τοιαύτη ἀνεπιτήδευτος τοῦ Παύλου συμπεριφορὰ καὶ ἐκδήλωσις, ἰσότηρον προῖκάλει τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ στάσιν τῆς κ. Δεγκλὶς. Ἐνθαρρυνόμενη καὶ ἐκείνη ἐκ τῶν ἀψόγων αὐτοῦ τρόπων, ἐλησμόνει τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ θέσιν της καὶ τὸ παρελθόν, καὶ ἀφόβως πλέον τῷ ἐξωμολογεῖτο τὰς μικρὰς τῆς ἀδημονίας, τὰς βιωτικὰς ἢ οἰκογενειακάς της ἀνίας.

Ὁ κ. Βιβάν Δεγκλὶς, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, ἦτο ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀλλὰ μικρολόγος εἰς βαθμὸν ἀνυπόφορον τὸ στενὸν δὲ τοῦτο τῆς ἀντιλήψεως, τὸ περιορισμένον τοῦ πνεύματος, ἀντιθέτως ὅλως πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς συζύγου του, κατέθλιβε τὴν κ. Δεγκλὶς. Ἐπὶ ἡμέραν ὁλόκληρον συνεζήτει ὁ ἐργοστασίάρχης ἐπὶ διαφορᾷ πεντήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου, ἀνεμινύετο καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τῆς ἐσωτερικῆς διευθύνσεως, ὑπέβαλλε τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἐργάτας εἰς κόπους ὑπερμέτρους, ἀλλὰ καὶ ἀσκόπους. Μετριωτάτη ἦτο ἡ διανοητικὴ του ἀνάπτυξις. Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν γνώσεων τῆς ὑφαντουργίας καὶ τῆς ἐντομολογίας, οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἐγνώριζε, κατεφαίνετο δὲ τοῦτο ἐν τῇ συνδιαλέξει αὐτοῦ, περιστρεφόμενη πάντοτε εἰς θέματα κοινὰ καὶ τετριμμένα. Ἡ σύζυγός του, τὸναντίον, ὑπερεῖχε κατὰ τε τὴν ὀξείαν ἀντίληψιν καὶ τὴν εὐρείαν μόρφωσιν. Φιλομαθὴς οὖσα, πολλὰ εἶχεν ὕναγνώσει, θετικὰς περὶ πολλῶν ἐκτῆσατο γνώσεις, ἀνεπτυγμένον εἶχε τὸ αἶσθημα τοῦ Καλοῦ καὶ Ὁραίου. Ἀλλὰ, μετριόφρων καὶ λελογισμένη, δὲν ἐξιδανικεύετο εἰς αἰσθηματικότητας ὑπερφυεῖς, δὲν ἐπιτηδεύετο εἰς τὴν φρασεολογίαν, δὲν ἐπεδείκνυε δοκησιοφίαν.

Ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἐπικρατοῦσης, λόγῳ χαρακτῆρος καὶ ἀναπτύξεως, αἰσθητῆς ταύτης διαφορᾷ, εὐνόητον τὰς σχέσεις καὶ τὴν συνομιλίαν τίνος ἐπεδίωκεν ἐπὶ μᾶλλον ὁ Παῦλος, καὶ τοῦτο ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων λόγων . . . Οὐδόλως, ἐπομένως, παράδοξον ἐὰν ὁ νεανίας παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κ. Δεγκλὶς εὐρίσκετο πάντοτε, μετ' αὐτῆς καὶ μόνον συνδιαλεγόμενος κατὰ τὰς συναναστροφὰς καὶ κατὰ τὰς ἐπανόδους ἐκ τῶν εἰς τὸ δάσος ἐκδρομῶν.

Διὰ βραδέων βημάτων ἐπανέκαμπτον ἐκ τῶν ἐκδρομῶν τούτων, ἀρχομένης πάντοτε τῆς νυκτός, ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα. Διήρχοντο γαίης χέρσους, εἰσπνέοντες τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενον ἄρωμα τῶν ἀνθέων τῶν ἀμπελῶνων, ἢ ἐποδοπάτουν τὴν μαδαρὰν χλόην τοῦ κεκομμένου χόρτου τῶν λειμῶνων, ὅπου ὁ κελαρυσμὸς τοῦ ρυακίου ἐκελάδει εἰς ἤχον πλαγιαύλου, καὶ ἔφρισσον οἱ λευκοὶ τῶν ναρκίσσων θύσσανοι.

Ὁ κ. Δεγκλὶς, ἀπασχολημένος ὅλος εἰς τὴν θήραν χρυσαλίδων, καὶ κατὰ εἰκοσάδα βημάτων, ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω, ἀπέχων πάντοτε αὐτῶν, οὐδόλως παρηνώχλει τὴν σύζυγον καὶ τὸν ὑπάλληλον.

Ἡ κ. Δεγκλὶς διηγεῖτο εἰς τὸν Παῦλον τὰ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, διαρρεύσασαν ἐν τῇ ἐξοχῇ, τοὺς νεανικοὺς αὐτῆς ἐνθουσιασμούς, τὴν πληξίν, κατόπιν, τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐν «Λαλινέζ» διαμονῆς. Εὐφρημον ἐποιεῖτο μνησίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τιμίου χαρακτῆρος τοῦ κ. Δεγκλὶς: ἀλλὰ, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτῆς εἰς διαβεβαιώσεις περὶ εὐτυχοῦς συμβιώσεως, διὰ μέσου τῶν ἐπικικῶν τούτων ἐκφράσεων ὑπὲρ τοῦ συζύγου, ἀόριστος διεφαίνετο θλίψις ἐπὶ διαψεύσει τῶν ἐλπίδων, ἐπὶ διαλύσει τερψιθῶν ὀνειροπολήσεων, ὡς διεσκέδασε ψυχρὰ καὶ μονότονος σύζευξις, σύζευξις ἀνέραστος, γάμος δυσανάρμοστος κατὰ τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν χαρακτήρα, γάμος συναφθεὶς μόνον ἐπὶ τῇ βάσει ὑπολογισμῶν.

Καὶ ἔσπευδε νὰ προσθήσῃ, ὅτι εὐτυχῶς δὲν ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν κατάστασιν, ὅτι τὴν ἐπιφάνειαν μόνον ἔβλεπεν, ὅτι διέλυσε τὴν καταθλιπτικὴν ἐκείνην μελαγχολίαν δι' ἀφοσίσεως πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἐργασίαν.

— Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη γάμου, τὸν ὁποῖον συνῆψεν ὄχι ἡ καρδιά, ἀλλ' ὁ ὑπολογισμὸς καὶ τὸ συμφέρον—ἔλεγεν ἡ κ. Δεγκλὶς διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ μελωδικῆς—ἐὰν ἡ νεαρὰ σύζυγος εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ἀπαντᾷ διαχύσεις καρδίας καὶ πνεύματος, ζωηροτέρας ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀπολαύει κατ' οἶκον, ἐὰν ἔξω τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας εὐρίσκη τὰς ἀναγκαίας εἰς αὐτὴν ψυχικὰς συγκινήσεις, δὲν θὰ τῇ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ οἰκογενειακὴ εὐημερία, δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ αὐτὴν . . . Καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς ἐκανόνισα τὸν βίον μου, καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη, ἀφοῦ δύναμαι τώρα μετὰ γαλήνης νὰ ὁμιλῶ περὶ τῶν παροδικῶν ἐκείνων θλίψεων τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ συζυγικοῦ μου βίου . . .

(ἀπολοῦθε)



(συνέχεια από σελ 71)

— Δέν τολμῶ νά υποτιμήσω τὸ μέγεθος τοῦ διπλοῦ δυστυχίματός, τὸ ὁποῖον ἐπληξε τόσο σκληρῶς τὴν νεανικήν σας καρδίαν· ἐν τούτοις δὲν ὀκνῶ καὶ νὰ σᾶς συστήσω ἐγκαρτέρησιν. Ἡ ζωὴ μᾶς ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις καὶ οὐδέποτε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ, ὁσονδήποτε ἀπαισιόδοξος καὶ ἂν εἴναι, ὅτι ἡ ἐπαύριον δὲν θὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὰ δάκρυα τῆς χθές.

— Οἱ λόγοι σας, κύριε, εἶναι λόγοι εὐγενοῦς παρηγορίας. Σᾶς εὐχαριστῶ δ.ἀ τὰς συστάσεις σας. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ ζωὴ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ν’ ἀντιδράσῃ διὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως. Δι’ αὐτῆς καὶ μόνῃς θὰ ἐπιτύχῃ. Ὅσον ὅμως διὰ τὴν ἐπαύριον..., φαντάζομαι ὅποια θὰ εἶναι δι’ ἐμέ.

Ἡ Καίτη ἐμειδίασε μ’ ἐν πικρὸν μεϊδίωμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν:

— Ἐρχεσθε διὰ νὰ μ’ ἀφαιρέσετε τὴν περιουσίαν, ἔρχεσθε νὰ μ’ ἀποστερήσετε ἀφ’ ὅ,τι σήμερον ἀποτελεῖ τὸ ἐγὼ μου καὶ διαβουκολεῖ τὴν φιλοτιμίαν μου, καὶ μοῦ ψυλλετε περὶ τῆς ἐπαύριον...

Ὁ δικηγόρος δὲν παρετήρησέ τι εἰς τοὺς λόγους τῆς Καίτης, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε τὸ μεϊδίάμα τῆς:

— Ἔστω, ἂς δεχθῶμεν καὶ τὴν ἀποψιν σας διὰ τὴν αὐρίον, δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν τίποτε. Δὲν εἶναι ἐτσι;

— Εἰσθε νέα, δεσποινίς, ἔχετε πολλὰ προσόντα, τὸ μέλλον σας δὲν εἶναι κλειστόν. Ἡ νεότης ἔχει τόσας δυνάμεις, ἐνῶ τὸ γῆρας μόνον κόμπηται... Εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἀκριβῶς στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου. Δὲν εὐρίσκομαι ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δυστυχῶς διὰ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω εὐχάριστα πράγματα τὸ φαντάζεσθε ἴσως. Τὴν ἐπαύριον τῶν δυστυχιμάτων καὶ τῶν θανάτων ἐπακολουθοῦσι, σχεδὸν πάντοτε, ἀνιαραὶ διατυπώσεις, ἐξακριβώσεις, λογαριασμοί, ἐκκαθαρίσεις, αἱ ὁποῖαι κουράζουν καὶ τὰς ἀνδρικές ψυχάς. Ἡ μοῖρα τὸ ἠθέλησε νὰ εὐρεθῇτε πρὸ αὐτῶν σήμερον. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι μὲ ὅλην τὴν πειρὰν μου, πολὺ σκέπτομαι νὰ σᾶς υποβάλω εἰς τὸν κόπον τοῦ νὰ παρακολουθῆτε τὰς διαπραγματεύσεις, ποῦ ὀφείλουν νὰ γίνωνται...

— Κύριε, ὠμιλήσατε προηγουμένως περὶ ἐγκαρτερήσεως· ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὀπλισμένος μὲ αὐτὴν, εἰμπορεῖ ν’ ἀντικρύσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ζωὴν. Μὴ υποτιμᾶτε λοιπὸν, παρακαλῶ, τὴν γυναῖκα, μὴ μὲ υποβιάζετε. Εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀκούσω, καὶ θὰ σᾶς ἀκούσω μετὴν ψυχραιμίαν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται. Ἀρχίσατε

— Δεσποινίς, ἡ τελευταία σας διαβεβαίωσις μὲ ἀνακουφίζει· δι’ αὐτὸ ἀρχίζω. Δεσποινίς, ὁ μακαρίτης πατὴρ σας ἦτο ὁ ἰδρυτὴς καὶ κυριώτερος μέτοχος τῆς Τραπεζῆς Καλλιᾶδου καὶ Σας· ἡ Τράπεζα αὕτη ἔχει ὡς ὁμόρρυθμον μέλος τὸν πατέρα σας μόνον, οἱ λοιποὶ ἐνδιαφέρονται ἑτερορρυθμῶς διὰ τὸ ποσὸν τῶν μετοχῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπ’ αὐτῶν κατέχονται. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι μὲ τὴν οικονομικὴν κρίσιν καὶ τὰς τελευταίας ἀνησυχητικὰς φήμας πολλοὶ τῶν μετόχων αὐτῶν ἐπώλησαν τὰς μετοχὰς των, ἡ δὲ Τράπεζα, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ αὐτὰς καταρρεούσας, ἠναγκάσθη διὰ τρίτων προσώπων νὰ τὰς ἀγοράσῃ.

— Ὡστε...  
— Ὡστε εἰς τὰ ταμεῖά της σήμερον εὐρίσκονται τὰ τρία τέταρτα τῶν μετοχῶν αὐτῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἐν ὀνομαστικῶν κεφάλαιον, χωρὶς ὅμως αὐτὸ ν’ ἀντιπροσωπεύῃ μετολλικὴν ἀξίαν.

— Ποίως ἄλλως ὑποχρεώσεις ἔχει ἡ Τράπεζα;  
— Αἱ ὑποχρεώσεις τῆς Τραπεζῆς ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν καὶ διαρροῦνται εἰς ὑποχρεώσεις πρὸς πιστωτικὰ ἰδρύματα καὶ εἰς ὑποχρεώσεις πρὸς ἄτομα.

— Διαφέρουν αἱ μὲν ἀπὸ τὰς δέ;  
— Μεταξὺ τῶν ὑποχρεώσεων τούτων ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διαφορὰ: ὅτι αἱ πρὸς τὰ πιστωτικὰ ἰδρύματα εἶναι περίπου ἑκατὸν χιλιάδων λιρῶν...  
— Αἱ δ’ ἄλλαι;

— Αἱ ἄλλαι συμπληρῶνουν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ποσοῦ. Ἀλλ’ ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη διαφορὰ: ἀπέναντι τῶν πρώτων ὑποχρεώσεων ὑπάρχουν ἀντισταθμίματα τινὰ καὶ ἐγγυήσεις, ἐνῶ ἀπέναντι τῶν λοιπῶν... σχεδὸν τίποτε.

— Εἰς τί συνίστανται τ’ ἀντισταθμίματα ταῦτα;  
— Εἰς ἀξίας κατατεθειμένας παρὰ διαφόρους Τραπεζαίς, εἰς τρεχομένους λογαριασμούς, εἰς πιστώσεις εἰς διαφόρους.

— Ἐνῶ αἱ ἄλλαι ὑποχρεώσεις τῆς Τραπεζῆς;  
— Ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὑποχρεώσεων τῆς ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει τι τὸ ὀρισμένον· οἱ διάφοροι καταθέται εἰχον ὡς ἐγγυήσιν των τὸ ἀξιοπιστον τῆς Τραπεζῆς. Ἀκριβῶς λοιπὸν σήμερον πρόκειται οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πιστωτῶν τῆς Τραπεζῆς νὰ ζητήσωσιν, ὅπως ἐξακριβώσωσιν τὴν κατάστασιν τῆς Τραπεζῆς καὶ νὰ προσδιορίσωσιν τὸ ποσοστὸν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῖς πληρωθῇ ἐναντι τῶν ἀπαιτήσεων των... διότι, πρέπει νὰ ἐξεύρετε... ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ εἰς τὸ ἄρτιον.

— Τὸ φαντάζομαι  
— Θὰ ἐκτιμηθῶσιν ὅλα ὅσα ἔχει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν της ἡ Τράπεζα καὶ ὁ πατὴρ σας ἀτομικῶς, θὰ διορισθῶσιν ἐκκαθαρίσται, οἱ ὁποῖοι θὰ προβῶσιν εἰς τὸ ἔργον. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἀτομικῶς ὑμεῖς... ἔχετε δικαιώματα ὡς κληρονόμος τῆς μητρὸς σας ἐφ’ ὅλων· ἀδιαφιλονεικῆτως τῶν κτημάτων καὶ χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὴν προικὰ της, ἡ οἰκία αὕτη, ἐν ἄλλο κτήμα καὶ τινὰ ἄλλα μικρότερα ἀνήκουν εἰς τὴν μητέρα σας, ἐπ’ αὐτῶν δὲ οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν οἱ πιστωταὶ τῆς Τραπεζῆς. Αὐτὸ εἶναι ἄρκετὰ εὐχάριστον. Σᾶς μένει πάντοτε ἄρκετὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ὑπολογίζεται...

— Παρακαλῶ... Καὶ τί φαντάζεσθε ὅτι θὰ εἶναι τὸ ποσοστὸν...  
— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ γνωρίζω. Ὅσοι τῶν πιστωτῶν ἔχουν διὰ τὰς πιστώσεις των ὑποθήκας διαφόρους, θὰ προβῶσιν αὐτοδικαίως εἰς ἐκποίησην αὐτῶν· τὸ τυχὸν ὑπόλοιπον ἐκ τῆς πωλήσεως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κοινὴν τῶν δικαιούχων συγκυριότητα.

— Ἄν λοιπὸν ἐνόησα καλῶς, οἱ διάφοροι καταθέται τῆς Τραπεζῆς θὰ λάβωσι μόνον τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον ἐκ τῶν ὑπολοίπων, τῶν ἐλευθέρων κτημάτων καὶ ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ.  
— Ἀκριβῶς.  
— Καὶ τί εἶδους ἀνθρώποι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ καταθέται τῆς Τραπεζῆς;

— Ἡ Τράπεζα Καλλιᾶδου καὶ Σας διὰ τὰς εὐκολίας, τὰς ὁποίας παρεῖχεν εἰς τὴν πελατείαν της, ἀπέκτησε τὴν προτίμησιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, τῶν μικροπρόρων, τῶν ἐργατῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ τάξις τῶν ὑπηρετιῶν ἀντιπροσωπεύεται εὐρύτατα εἰς τοὺς πιστωτὰς αὐτοὺς.

— Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι κατέθηκαν τὰς οικονομίας των εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ πατρὸς μου;  
— Μάλιστα, τοῖς προσεφέρετο τόκος ἄρκετὰ καλός· 1 μονὰς περισσοτέρα ἢ εἰς τὰ ἄλλα ἰδρύματα, ἀκόμη δὲ πιθανότητες ἐπὶ κληρώσεων ὀρισμένων λαχείων.

— Καὶ οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν...;  
— Περὶ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας λίρας...  
Ἡ Καίτη ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν, ἐκάλυψε τὰ μάτια της μὲ τὴν παλάμην καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ὀλίγα λεπτά. Ὁ δικηγόρος εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διέλθῃ τὰ διάφορα ἐγγραφα τοῦ φακέλλου του, ἐνῶ διελογίζετο:

— Τὸ καὶ μὲν τὸ κορίτσι συλλογίζεται σὲ τί κατὰστασιν μεταπίπτει, αὕτη ἡ κόρη ἐνὸς τραπέζιτου!

Ἐξαφνα, ἐνῶ ἐτακτοποιεῖ τὰ διάφορα ἐγγραφὰ του, ἀνετινάχθη, ὥσάν νὰ εἶχε κάτι λησμονήσῃ εὐχάριστον.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, συγχωρήσατέ με ἂν ἐλησμονῆσα κάτι, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ ἔλεγα ἐκ τῶν πρώτων, ἐν τούτοις τὸ παρέλειπα... Μετωξὺ τῶν πιστωτῶν τῆς Τραπεζῆς τοῦ πατρὸς σας εἰσθε καὶ ὑμεῖς διὰ ποσὸν 10 χιλιάδων λιρῶν. Ἄν ὑποθέσωμεν δὲ ὅτι θὰ κατέλθῃ εἰς τριάκοντα τοῖς ἑκατὸν τὸ ποσοστὸν ποῦ θὰ λάβουν οἱ πιστωταί, ὑμεῖς δικαιούσθε εἰς ποσὸν τριῶν χιλιάδων λιρῶν, αἵτινες, προστιθέμεναι εἰς τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν κληρονομεῖτε ἀπὸ τὴν μητέρα σας...

Ἡ Καίτη εἰτίναξεν ὀλίγω τὸ κεφάλαιόν της· μιὰ φωτεινὴ ἀκτίς ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της.

— Ὡστε δικαιούμαι καὶ ἐπὶ τοῦ πασοῦ αὐτοῦ;  
— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, κύριε.  
— Βλέπετε λοιπὸν, δεσποινίς, ὅτι ἡ ἐπαύριον...  
— Ἀφῆτέ την· ἐγὼ ἔλαβα τὴν ἀπόφασίν μου.  
— Εἶμαι πάντοτε πρόθυμος εἰς τὴν ἐκτέλεσίν της, ἐάν τὸ θελήσετε...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐκρούσθη· ὁ ὑπηρέτης εἰσῆλθεν. Ἐκράτει εἰς ἓνα ἀργυροῦν δίσκον ἄρκετὰ ἐπισκεπτήρια.

— Οἱ κύριοι αὐτοί, δεσποινίς, ζητοῦν νὰ οἶς ἴδουν...

— Εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι, διέκοψεν ὁ δικηγόρος.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Καίτη, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἤλθαν εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ πρέπει. Δηλώσατε λοιπὸν, παρακαλῶ, εἰς αὐτούς, ὅτι παραιτοῦμαι παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς μου, ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς πιστώσεως, παραιτοῦμαι ὅλων μ’ ἓνα ὄρον: νὰ προστεθοῦν τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς τὸ ἐλεύθερον ἐνεργητικὸν τῆς Τραπεζῆς χάριν τῶν πιστωτῶν της.

— Μά, δεσποινίς, συλλογισθῆτε, ὅτι αὐτὸ ποῦ κόμηντε εἶναι... πολὺ τολμηρὸν. Ἄν ληφθῇ αὐτὸ ὑπὸ σημείωσιν, σεῖς δὲν θὰ ἔχετε αὐρίον...

— Τὸ γνωρίζω..., ἀπήντησε ξηρὰ ἡ Καίτη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀρκοῦν, ἐπανέλαβε, προσθέτω καὶ τὰ κοσμήματά μου· μ’ ἄρκει ἐν ἐνθύμιον μόνον τῶν γονέων μου...

— Ἀλλά, δεσποινίς...

— Παρακαλῶ, μὴ προσπαθῆτε νὰ μὲ μεταπεισέτε. Τὸ ἐσκέφθην καλῶς καὶ τὸ ἀπεφάσισα. Δηλώσατέ το ἀμέσως εἰς τοὺς κυρίους ποῦ περιμένουν καὶ φέρετέ μου τὸ σχετικὸν ἐγγραφον ποῦ πρέπει νὰ ὑπογράψω.

— Δεσποινίς, μὴ βιάζεσθε...

— Περιττὸν. Μοῦ ἐδηλώσατε, ὅτι θὰ ἐκτελέσετε τὴν ἀπόφασίν μου· πῶς ἀρνεῖσθε τόσον μικρὸν πρᾶγμα; Μὲ φοβίσετε ὅτι θὰ γίνω πτωχή. Κύριε, ἡ Καίτη Καλλιᾶδου κερμυὰ φορὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ σύρεται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της χάριν τῆς ἀπληστίας της. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ εὐκολὴ δι’ ὅσους δὲν ἔχουν ὑποχρεώσεις. Θὰ τὴν ζήσω λοιπὸν καὶ ἐγὼ. Ἄν στεροῦμαι, ἡ παρηγορία μου θὰ εἶναι, ὅτι δὲν κρατῶ εἰς τὰ χέρια μου τὰς οικονομίας τοῦ λαοῦ, ποῦ τόσον δύσκολα κερδίζει τὸ ψωμί του.

— Δεσποινίς, εἰσθε μεγάλη καρδιά!

Ὁ δικηγόρος ἐπλησίασε πρὸς τὴν Καίτην, ἐπῆρε τὸ χερί της καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της.

— Τώρα συνεδριάσατε μὲ τοὺς κυρίους εἰς τὸ σαλονάκι. Ἄν μὲ χρειασθῆτε, ἔρχομαι.

Ὁ δικηγόρος διητυνῆθη μὲ μικρὰ βήματα εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ὅταν δὲ ἐκλείσεν ὁ πισθὲν του τὴν θύραν, ἡ Καίτη συνέπλεξεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της τὰς χεῖράς της, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν πενήθορον εἰσιογραφίαν καὶ ἐφώταξε:

— Πατέρα μου! πατέρα μου!...  
Ἐπειτα ἐσωριάσθη εἰς ἐν κάθισμα. Οἱ λυγμοὶ της ἤρχισαν ν’ ἀντηχοῦν εἰς τὸ σκυθρωπὸν ἐκεῖνο δωμάτιον.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

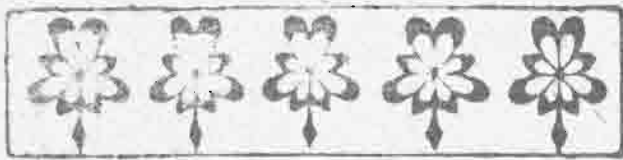
Πέραν, ὁδὸς Τεκέ, 567, ἐναντι τοῦ Βένερ.



ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ἀνδρικών ἐνδυμασιῶν ἀγγλικῆς κοπτικῆς, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ δουλειανταετίαν εἰς τὰ Καταστήματα

J. BOTTER καὶ MIR & COTTEREAU  
ΥΦΑΣΜΑΤΑ τοῦ διασήμου ἀγγλικοῦ Ἐργοστασίου  
DORMEUIL FRÈRES

ΤΙΜΑΙ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ.



BYZANTINAI HMEPAI

## Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Εἰς ἀξιοθρήνητον θέσιν εὐρίσκεται ἀπὸ τῆς Δευτέρας ὁ στρατηγὸς Σάββωφ. Ὡς γνωστόν, ἡ Τουρκοβουλγαρικὴ εἰρήνη ὑπεγράφη καὶ ὁ περίφημος στρατηγός, ὁ τὸσον ποθῆσας νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ τὸν φέρεμε, τώρα ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω στὴν Σόφια, ἀφοῦ ἐμπάλωσε μὲ γιαιοροσὸφια τὰς βουλγαρικὰς πληγὰς.

Οἱ ἡμέτεροι κύκλοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπληστίαν τῶν φίλων Βουλγάρων, παραθέτουν καθημερινῶς τιμητικὰ γεύματα εἰς τὸν στρατηγόν, διὰ νὰ φύγῃ χορτάτος ἀπὸ τὴν πόλιν μας. Διὰ νὰ συμβολίσουν δὲ τὰ χαστούκια ποὺ φάγανε οἱ Βούλγαροι, τὰ γεύματα αὐτὰ παρατίθενται εἰς τοῦ Τοκατλιάν!

Βακὸ μάτι τὸν ἔπιασε τὸν καυμένο τὸν Ρεσὴτ βέην καί, πᾶρ' τὸν κάτω στὸ κρεββάτι. Κακὴ βάσκανος ἐμεσολόβησε καὶ ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ ὠραία καλοκαιρινὰ του ταξίδια, τὰ ὁποῖα τοῦ βγήκαν ξύδια! Ὁ Ρεσὴτ βέης ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἀσθενεῖ οἰκουρῶν.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τὸν ἀντικατέστησε, καὶ ἔτσι χθὲς ἀνεχώρησεν ὁ Χράντ βέης, κομίζων εἰς Ἀθήνας τὰς ἀντιπροτάσεις τῆς Πύλης Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι, μέχρις οὗτοῦ ἔμπη ὁ Χράντ βέης εἰς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, θὰ μᾶς ἔβγῃ ἡ ψυχὴ.

Ἀσμένως ἀγγέλλομεν, ὅτι ἡ τοῦ κ. Καράσο ἐφημερίς «Ταοβίρι Ἐφκιάρ» ἤλλαξε πρόγραμμα καὶ μετετράπη ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἰς εὐθυμογραφικὴν ἐφημερίδα. Τὸ χιούμορ μάλιστα τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτοῦ τῆς εἶναι πρωτοφανές, πρᾶγμα ὅπερ ἐξασφαλίζει τὴν τελείαν εὐδοκίμησιν τῆς ἐφημερίδος.

Δείγματα τῆς εὐθυμογραφίας ταύτης θεωροῦμεν περιττὸν νὰ σᾶς παραθέσωμεν, διότι αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἀνέλαβον νὰ μᾶς μεταδίδουν μεταφράσεις τῶν ἐκ Θεσσαλονίκης ἀνταποκρισέων.

Οἱ Βούλγαροι, οἱ ὁποῖοι ἐχρῶκόπησαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐργασθῶν δι' ἴδιον λογαριασμόν, συνεταιρίσθησαν μὲ τοὺς Ἀλβανούς καὶ προέβησαν εἰς τὸ τελευταῖον Ἀλβανικὸν πρᾶξιμόπημα. Τοιοῦτοτρόπως, ἀφοῦ εἶνε Βούλγαροι εἰς τὸ μέσον, ἐξηγῶνται εὐκόλως αἱ τελευταῖαι ἐν Ἀλβανίᾳ ὁμότητες. Ἐπειδὴ ὁμοῦ οἱ Βούλγαροι διὰ τῆς νέας ἐπιχειρήσεως ἀπέδειξαν, ὅτι οὐτε ὁμοί, οὐτε ψημμένοι τρώγονται, ἡ Σερβία ἀπεφάσισε νὰ τοὺς κτηρήσῃ στὸ ψημμένο διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τίποτε, ἀλλὰ νὰ καταλάβῃ ὅλας τὰς στρατηγικὰς τῆς Ἀλβανίας θέσεις, διὰ νὰ καταλάβῃ διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἡ Βουλγαρία, ὅτι οἱ Σέρβοι δὲν ἀστείουνται.

Μολονότι ἡ Αὐστρία ἔχασε τὸν ζήλόν της διὰ τὴν Νέαν Ἀλβανίαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ σκεφθῇ ὀριμότερον, ἡ Ἰταλία ἐν τούτοις δὲν ἐννοεῖ νὰ παραιτηθῇ τῆς πρὸς τοὺς Ἀλβανούς ὑποστηρίξεως τῆς. Καὶ μολονότι ὁ Ἰσμαήλ Κεμάλ μόλις στηρίχεται ἐπὶ τὰ πόδια του καὶ ὁ Ἑσάπας ἔχασε πᾶσα τὰς ἐλπίδας του, ἐν τούτοις οἱ Ἰταλοὶ τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι. Θέλουν διὰ τῆς βίας νὰ συμπήξουν τὸ Ἀλβανικὸν Κράτος. Τώρα δὲ καταγίνεται νὰ εὕρῃ τὸν κατάλληλον ἡγεμόνα

πρὸς καθυσύχασιν τῶν πραγμάτων. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἶναι ἀκατάλληλοι διὰ Ἡγεμονίαν, διότι εἶναι ἀκόμη πολὺ μικροί. Ἀντὶ δὲ ἡγεμόνος, ἡ Ἰταλία θὰ ἔκαμνε καλλίτερον νὰ καταγινῇ εἰς τὴν ἐξέυρεσιν καὶ ἡγεμόνος!

Ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος διάκος, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸσον ἀνεπιτήδειος, πρᾶγμα ἀσύνηθες, καὶ πιάσθηκε σὺν ποντικὸς εἰς τὸ περιώνυμον ξενοδοχεῖον τοῦ Πέραν, ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὴν ἀδεξιότητά του. Τὰ γένεια ποὺ ἔφερεν ἦσαν περιττὰ καὶ προχθὲς ἡ Σύνοδος τοῦ τὰ ξύρισε!

Μετά τινος ἡμέρας ἐπιστρέφει ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ περίφημος τέως προϊστάμενος Διπλοκιονίου Κωσταριδῆς, τοῦ ὁποῖου ἐπίσης θὰ ξυρίσουν τὰ γένεια. Ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος ὁρμώμενοι, φρονοῦμεν, ὅτι ἡ σύστασις ἐνδὸς διαρκοῦς κοινῶν ἐντὸς τῶν Πατριαρχείων δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα καὶ τὴν συνιστῶμεν θερμῶς!

Εὐσεβὴς πόθος τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τὴν Ρώμην. Μετὰ τὰς ἐπισκέψεις του ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίῳ, αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἔγραψαν, ὅτι θὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Ρώμην. Ὁ Βενιζέλος ὁμοῦς ὑπέδειξεν εὐσχήμως εἰς τὸν Βασιλέα του, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ ἐπὶ τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ρώμης τοῦ στρατοῦ του.

Ἡ πρώτη παράστασις τῆς Νέας Σκηνῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπέτυχεν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν. Τὰ διδασκόμενα ἔργα πολὺ ἐπιτυχῇ καὶ οἱ ἐρασιτέχναι ὅλοι ὑπερήρεσαν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου κ. Λαδίκας μὲ πολλὴν τέχνην μᾶς ἐπαίξε τὸν παπᾶ εἰς τὸ «Εἰκόνημα».

## ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

## ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Ὅσοι θέλετε νὰ κάμετε ἓνα θαυμάσιον φθινοπωρινὸν ταξίδι καὶ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, διελθόντες οἱ Βούλγαροι, ἄφησαν τὰ ἴχνη των, ἐὰν θέλετε νὰ συγκινηθῆτε, λάβετε μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ κ. Θ. Βαλαλά, ἧτις ἀναχωρεῖ τὴν 11 Ὀκτωβρίου διὰ Θεσσαλονίκην, Δεμίρ-Χισάρ, Σέρρας, Δράμαν, Δοξάτον καὶ Καβάλλαν. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ διαρκῇ 11 μόνον ἡμέρας, τὸ ταξίδιον δὲ θὰ εἶνε ἄνετον. Ζητήσατε τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸν ὁργανωτὴν κ. Θ. Βαλαλᾶν, Γαλατᾶ, Χάνιον ἀγίου Πέτρου, 10.

## ΚΛΙΝΙΚΗ

## ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΪΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

## Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

εἰδικῶς σπουδάσαντος ἐν Παρίσις ἐν ταῖς κλινικαῖς ΒΡΟΧΑ καὶ ΝΙΚΕΡ.

Πέραν, Σακίς Ἀγάς, ἀρ. 41.

Ὡρα 10-11 1/2 π. μ.

Μεγάλῃ δόδῃ Ὑπ. Πύλης, ἀπαρτ. Ὁρχάν βέη, 19-20.

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ: 12-6 μ. μ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ταχυιάτη τῶν Γυναικολογικῶν Συφιλιδικῶν, Βλεννορροϊκῶν παθήσεων μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῶν. Θεραπεία παθήσεων Μητρῶς (Αἰμορραγία, Δισμηνορροΐας καὶ Μητρίτιδος), Προστάτου, Στενώσεως καὶ Κύστεως δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆς Ἀνικανότητος. Σπασμορροΐας, Στενώσεως καὶ Ρευματισμῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Βλεννορροΐας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Συφιλίδος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος διὰ τῆς μεθόδου Βάσερμαν. Θεραπεία ἐντελὴς διὰ τοῦ νεωτάτου φαρμάκου «Νεοσαλβάσαν», ἐπιτυχῶς ἀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς ὅλας τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων.



ΕΥΖΩΝΙΚΑΙ

ΗΜΕΡΑΙ

(Τοῦ ἐνταῦθα διατρίβοντος εὐζώνου συνεργάτου μας).

## ΠΙΡΙ ΙΑΛΗΝΟΥΓΑΛΛ'ΚΩΝ ΣΧΕΣΙΟΥΝ

Ἰβρισκόμενοι ἐν Κωνσταντινουπόλ' καὶ εἰσβάλλον ἐν τοῦ κήπου Μνηματακίου, μιτὰ πολλῆς θλίψεως ἰδιαβάσαμεν τοῦ ἱπείσοδιον μιταξὺ Ἰλλάνδους καὶ Γαλλίας, ὅπερ ἱμισυλαβ'σιν ἐκ τῶν κοιταμαριῶν τοῦ Γερμανοῦ καὶ ὅπερ ἱπέπρουτου νὰ μᾶς κάμ' νὰ τὰ χαλάσωμεν μιτὰ τοῦν Γάλλου καὶ μιτὰ τοῦν Γαλλίδου.

Ἰφρικῶς ὁμοῦς τοῦ ἡμέτερον ὑποκειμένου ἰβρέθ' ἵναυθα καὶ μὴ τὴ διπλωματικὴ λιπτότη μ' ἱπινέβην διόντους καὶ πριπόντους καὶ ἀπισουβήθ' οὐ κίνδυνον τοῦν πριταίρου ἀνομαλίων.

Σήμερον ὅλους οὐ κόσμους ἔμαθιν ὅτ' οὐ Πουαγκαρέζους ὑπιδέχθ' θαυμασίους τοῦν Κώστα καὶ οὐ Γαλλ'κὸς Τύπους ποῦ ἱφώναξιν μέχρ' τοῦδι σὺν ἱρουτιβμένου δουλ'κὸ, ἔβαλιν νιρὸ στοῦ κρασί' καὶ κάθησιν ἡσύχως. Ἰπειδὴ ὁμοῦς οὐ κόσμους ἀγνοεῖ παντάπασιν τοῦ αἵτιον τῆς μιτατροπῆς ταύτης τοῦν Ἰαλῆνουγαλλ'κῶν σχέσιον ἐπὶ τὰ βιλτίου, σᾶς λιέν ἱπισήμους καὶ ἡμίπισήμους, ὅτ' τοῦ ἡμέτερον ἄτουμον ἔγινιν ἀφουρμὴ νὰ πάη κατὰ διαόλ' ἡ παριέγγησις, διότ' ἅμα τῇ ἱξιγέρσ' τοῦν ὑπουνοίων καὶ τοῦν λ'πῶν κολούσκυθίων συνικέντρουςα τὴν ἡμέτερ' διπλωματικὴ δεινότη' καὶ μιτὰ πουλιτ'κῆς τέχνης ἔγραψα τὴν κατουτέρου ἱπιστουλογραφίαν στῇ Βιουλιέτ ἐν τοῦ Παρίσιου, ὅπερ ἱπιστουλου γραφία ἱπέφριν τοῦ ἀναμνόμινου ἀπουτέλισμα.

\*\*

Παίρνου τοῦ λ'πὸν χαρτὶ χροματιστό, ἡγουν ἱρουτόρουπου, καὶ γράφου τὰ κατουτέρου ἐν γαλλ'κῇ μιταφράσ'!

Ἰξτραουρνινέρ ἱμάμπλ Βιουλιέτ!

Τοῦ φιλάκ' ποῦ μ' ἔδουκας ἅ μὲν ντιπάρ ντὶ Παρί ἅ λὰ γκάρ σιδηροδρουμικ' ἀκόμ' περιφέρει ἐν τοῦ πιζουδρόμιον τοῦν χειλέου μ' καὶ μουσχομυρίξ' καὶ ξιτριλλιαίν' κόσμου καὶ κουσμάκ' Βότρ σιναγμός ποῦ ἔβγαλιν ἀπὸ τοῦ π'γάδ' τῆς ἱρουτουφλιγουμεν' καρδιὰ σ' ὅπερ μὴ συνῶδιβιν παντὰν τοῦτ' μὲν βουαγιαξί, ἀκόμ' μὴ δρουσιξί, σὺν καλαμποῦρ' σατυρ'κῆς ἱφρημίδους.

Πουλλιές γυναῖκες, οὐρὲ Βιουλιέτ, μὴ ἀγαπήσαν ἱπὶ τοῦ λόγου, ὅτ' τοῦ ἡμέτερον αἶμα εἶνι γλυκουαίματου. Πουλλιές μὴ δώκαν φ'λάκ' καὶ πουλλιές ἀνασινάξαν γιὰ τοῦ ἡμέτερον ἄτουμον. Τοῦ δ'κὸ σ' ὁμοῦς φ'λάκ' θὰ μείν' ἀλησμόνητον καὶ οὐ σιναγμός σ' τυμπανιαίους. Τοῦ φινόμενου τοῦτου ἱγὼ τοῦ ἀπουδίδου ἐν τῇ πατρουπαράδουτον φιλία, ὅπερ δισμέβ' τὴν Ἰλλάν μὴ τὴν Γαλλία, ἡ οὐποία πάντους μᾶς ἔχ' τοῦ διξί τ'ς χέρ' καὶ πάντους μᾶς δανεῖξ', χουρίς νὰ μᾶς τὰ γυρέβ' πῖσου.

Τοῦν πραγμάτων οὐτοὺς ἱχόντου, καὶ ἱπειδὴς ἔχουμι ἀκόμ' ἀνάγκ' τοῦν Γαλλ'κῶν θιρμῶν σχέσιον, θὰ ἡτοῦ προουδουσία ἐκ μέρους μ' ἂν ἱγὼ σὶ ἔδ'να κλουσιὰ ἀπ' τοῦ σαλόν' τῆς καρδιὰς μ'. Ἰγὼ, οὐρὲ σιερὲ Βιουλιέτ, προὺς χάρι σ' ἱγκατέλ'ψα στοὺς πέντι δρόμους τὴν κακουμοῖρα τῇ Λιέγκου, ὅπου ἱγκατέλ'ψαν οἱ Βουλγάρ' τὰ κανόνια καὶ τὰ πουλιεμουφόδια ἐν τοῦ Κιλκίς. Ἰγὼ ἱγκατέλ'ψα τῇ Κουζάν' καὶ οὐλ' τὴν ἱβμάρεα ποῦ μὴ πριμίμιν ἱκεῖ καὶ ἱτριξί τρουχάδην ἐν τοῦ Παρίσιου διὰ τὰ ἱφκόλους ἱνουσῦμνα, ἡγουν ποῦρ βότρ ἀμούρ ἱσθηματικὴ καὶ ὅταν σὶ βρῆκα παντριμμέν' τίπουτις δὲ μίλ'σα οὐ ταλαίπουρους. Κι οὐλα αὐτοῦνα τὰ ἔκαμον γιὰ νὰ μὴ διαταράξου τοῦν σύνδισμου τοῦν πατρουπαράδουτον Ἰαλῆνουγαλλ'κῶν σχέσιον.

Σιαρμάντ Βιουλιέτ!

Τοῦν πραγμάτων οὐτοὺς βαδιζόντου, δὲν ξιέρ'ς τοῦν πόνου πρὸ μὴ προῦξέν'σιν τοῦ ἱπείσοδιον



ὅπου ἰδημοιουργήθ' ἰσχύτους κὶ προσφάτους ἀπ' τὴν πρόπουσι ποῦ ἔκαμιν οὐ Γερμανὸς Κάτςιρ κὶ ὅπου ἀπάντησιν οὐ ἡμέτερους κουμπάρους Κουνσταντίνους. Εἶνι πιριττὸ νομίζου νὰ διαψεύσουν τῆς κουκαμάρις τοῦν Γαλλ'κῶν ἰφημιρίδου. Ἰπειδὴς ὅμους μιτὰ παράλφισι οὐλίγουν ἡμιρῶν οὐ Κουνσταντίνους θὰ ἔρθ' εἰς τοῦ ἱουτόβλητον Παρίσιον, σὶ πιρικαλῶ, σὶ ἱξουρκίζου στὴν ἀγάπ' μας, νὰ μιταβῆς ἱμνιαιμάν ἀ βότρ πιρζιντάν ἔ μὸν ἀμὶ μουσιου Πουαγκαρὲ κὶ νὰ χτυπήσ' τοῦ χέρι σ' κὶ τοῦ πουδάρι σ' χάρ' τοῦν Ἰλλη'κῶν συμφορόντων κὶ προὺς ἄρσι πάσης παριξηγήσιους. Νὰ τ' πῆς, οὐρὲ Βιουλιέτ', ὅτ' ἡ πιρβόητους π ρ ὀ π ο υ σ ι ς εἶνι ἄκυρους, διότ' ἐγινιν μὶ σ ι α μ π ἄ ν ι α κὶ ὅτ' οὐ Κάτςιρ πρὶν κἀν' τὴν πρόπουσι στοῦν Κουνσταντίνου ἔκαμιν κὶ ἄλλις πέντι-ἕξη πρόπουσες, ἦγουν δηλαδὴ ἦτον στουπὶ στοῦ μ ι θ ὁ σ' κὶ δὲν ἦξιριν τί ἔλιγιν. Διότ' ἂν ἦξιριν τί ἔλιγιν, δὲν θὰ ἱπέμεινιν ὅτι τὸ ἡμέτερον κατακεφαλοειδὲς ξυλοκόπ'μα ἱναντίουν τοῦν Βουλγάρου οὐφείλιν ἰν τῇ Γερμαν'κῇ σκευῇ. Μήπους, οὐρὲ Βιουλιέτ', κὶ οἱ Βουλγάρ' δὲν εἶνι τιλειόφοτιστοι τῆς Γερμαν'κῆς Σχολῆς; Μήπους τὰ κανόνια ποῦ φέραμ ἰν Ἀθῆνις δὲν εἶνι Γερμαν'κῆς προυίλεφσιους κὶ βιουμηχανίας;

Εἶνι πιριττὸ νὰ σὶ συμβουλιέψου ἰγὼ τί πρέπ' νὰ εἰπῆς στοῦν Πουαγκαρὲ. Πές του μόνουν χηριτίματα ἀποῦ τοῦν ὑπουφινόμενουν κὶ ὅτ' ὅτ' κὶ ἂν κἀναμ ἰν πουλέμου τοῦ οὐφείλουμιν ἰν τῇ Γαλλ'κῇ Ἀ π ο υ σ τ ο υ λ ῇ, ἀφοῦ ὅπ' κὶ ἂν πῆγιν τοῦ ἡμέτερον σεράτιβια ἀ π ο υ σ τ ο υ λ' κ ὡ ς πῆγιν, ἦγουν μὶ τὰ πυδαργία!

Πιριμένου τηλιγραφ'κῶς τοῦ κείμινουν τοῦν ἱνιργειῶν σ' προὺς ἡσυχία τῆς ἡμιτέρας πατριουτ'κῆς καρδούλας.

Ἰμμάπλ Βιουλιέτ'!

Ἡ μιτὰ τοῦν λ'πῶν Δυνάμιουν σχέσ'ς βρῖσκουντι σὶ καλὸ σημείουν. Μόνουν μὲ τὴν Ρουσία τὰ χαλάσσι λιγουλὰκ' ἱπειδὴ γύρισιν μὶ τοῦ μέρους τοῦν Βουλγάρου, ἀλλὰ ἰσχύτους, χάρ'ς εἰς κάποιουν ἡμέτερον φίλου κὶ σύμμαχου ἐγινι κὶ Ἰλλη'νουρουσσ'κῇ προυέγγ'σις, ὅπου σημαίν' ὅτ' ἰνταῦθα π α ν τ ρ ι μ μ ἔ ν' κὶ ἱ λ ε ὑ θ ι ρ ο ι εἵμασι κατὰ διαόλ'!

Γιὰ τὰ μάτια τοῦ ἀντρουλὶ σ' σὶ ἱσουκλείου ἱπιστουγραφία, ὅπου ἰγχειρίζ' σὶ Γκλουάρ (ex-Firnande) κὶ σὶ πιρικαλῶ νὰ τῇ φιλήσ'ς μιτὰ ψυχρότητος.

Στοῦν ἄντρα σ' λές τὰ δέουντα κὶ ἱπειδὴς εἰσι παντριμμέν' κὶ εἶνι ἄτουπου νὰ σὶ φιλήσου δημουσίους, τοῦν πιρικαλῆς νὰ σὶ φιλήσ' γιὰ λουγαγιασμό μ' ἱπὶ τοῦν στόμα κὶ ἱπὶ τοῦν σβέρχουν.

Ἀναμένουν τοῦν τηλιέγραφουν σὶ φιλῶ κὶ σὶ ἀσπάζουμι οἰκουγενειακῶ τοῦν τρόπου.

MITRÖUS KATSIKIS

\* \*

Ἡ ἡμιτέρ' ἀνουτέρου ἱπιστουλὴ ἱνιποίησιν ἱφχάριστον ἱντύπουσιν μιταξὺ τοῦν πουλιτ'κῶν κύκλου ἰν τοῦ Παρίσιον, κὶ τοῦ ἀπουτέλιμα εἶνι ἡ θιρμουτάτ' ὑπουδουχὴ ποῦ ἱκάμανι Γάλλ' κὶ Γαλλιδις στοῦν Κουνσταντίνου, κὶ ὅπου ἱμφαίνιτι ἀποῦ τοῦν κατουτέρου ἱπισυνειμμένουν τηλιέγραφουν τῆς Βιουλιέτ'!

PARIS, 37,95/913 — N° 7936482.

Κατοικῆς

Κουνσταντινόπλ.

Βότρ λιέτρ τρεῖς ἰν θ ο υ σ ι α σ τ ῖ κ. Πιρζιντάν Πουαγκαρὲ κ α τ ι φ χ α ρ ι σ τ η μ ἔ ν. Κὺ κ λ διπλουματῖκ ἀγκζέπτ κὲ Γουλιέμ ἀ μπιουβὲ μπουκοῦ ντὶ σιαμπάν ἀ σὸν π ρ ὀ π ο υ σ ι ς. Νοῦ ριστιρόν τουζιούρ φ ἱ λ' ντὶ λὰ Γκρές, ποῦρ λοῦ γ ι ν ἄ τ' τοῦν Γερμανῶν. Ροῦᾶ Κουνσταντίν ἀριβιρά ντιμὲν κὸμ ντάν σὸν σ π ῆ τ'. Ριστέ τρανκίγ. Μ.λλ μπιζέ.

Βιουλιέτ.

\* \*

Κὶ ἔτο', χάρις εἰς τὴν ἡμιτέρα δρᾶσ' κὶ τὴν διπλουματ'κῇ λιπτότη μ' ἀπισουβήθ' οὐ κίνδυνους, ὅπου θὰ μᾶς ἔκαμιν ριζήλ' ἰν ἱβρώπ' προὺς τέρψ' τοῦν Βουλγάρου κὶ ματαίουσιν τοῦν ἡμιτέρουν δανελουν.

Ταῦτα κὶ μένου

Σᾶς φιλῶ κὶ σᾶς ἀσπάζουμι

Μήτρους Κατοικῆς.

Θάνατοι.— Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν πρόωρον θάνατον τῆς *Κλεισῆς* *Ι. Δεσυδέ*, συζύγου τοῦ ταμίου τοῦ Ρωσ. Προξενείου, ὅπινι καὶ ἐκφράζομεν τὰ συλλυπητήρια ἡμῶν.

*Εὐθαλία Π. Τρωϊάνου*.— Ἀδόκητον δυστύχημα ἐπληξε βαρύτερα τὴν οἰκογένειαν Παναγῆ Τρωϊάνου. Ἡ σεμνὴ καὶ ἐνάρετος δέσποινα, προσφιλεῖς σύζυγος καὶ λατρευτὴ μήτηρ, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν θερμῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας τῆς εἰς τὴν ψυχρὰν τοῦ τάφου ἀγκάλῃν τὸ Σάββατον ἐν Βαθυρῶνι, ὅπου παρεθέριζεν ἡ οἰκογένειά τῆς. Ἡ κηδεὶα τῆς μεταστάσης σεμνοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα ἐγένετο τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τοῦ Πέραν, προεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν πλείστοι, τιμῶντες τὰς ἀρετὰς τῆς θανούσης καὶ ἀποτινόντες εὐλαβὴ φόρον εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς, καταθέσαντες πρὸς τοῦτοις καὶ στεφάνους. Ἡ μακαρίτις ἦτο ἀδελφὴ τοῦ ἀλησμονήτου ποιητοῦ μας *Ι. Π. Ἰωαννίδου*, Βοσπορίτου. Εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους σύζυγον καὶ τέκνα ἐκφράζομεν τὰ ἐγκάρδιά μας συλλυπητήρια.

*Ἀναχωρήσεις*.— Τὴν Τρίτην ἀνεχώρησε δι' Ἀθῆνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βιέννην ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης δεσποινὶς *Στάσα Κοβάτσεβιτς*, προτιθεμένη, ὅπως συνεχίσῃ τὰς τῶσον εὐδοκίμως ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Βιέννης ἀπὸ πέρυσιν ἀρξάμενας αὐτῆς σπουδὰς.

— Τὸ Σάββατον ἀνεχώρησε διὰ τοῦ ρουμανικοῦ «Δακίᾶ», μεταβαίνων μέσον Κωνσταντίνης εἰς Λωζάνην τῆς Ἑλβετίας, ὁ φέρελπις υἱὸς τοῦ πατρ' ἡμῖν διακεκριμένου ὁμογενοῦς κ. Νεοφύτου Μάτακα Γεώργιος, πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ σπουδῶν ἐν τῇ ἡλεκτρολογίᾳ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ καταστῇ ἄξιος νὰ τιμῇσθ' τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τῷ εὐχόμαι αἰσίαν τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ σταδιοδρομίαν. — *Λεωνίδας*.

*Ἑλληνογαλλικὰ Ἐκπαιδευτήρια Ν. Α. Μέλα*.— Τὴν Παρασκευὴν 13 Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ἐτελέσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ὁ νενομισμένος ἀγίασμός ὑπὸ τῆς Α. Θ. τοῦ ἁγίου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου, ὅστις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐπλέξε τὸ ἐγκωμιον τοῦ τόσον ἐθνωφελῶς δρῶντος Ἐκπαιδευτικοῦ Καθιδρύματος ἐν μέσῳ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Ἡ παρουσία, ἄλλω; τε, τῶσον νέων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἀποδεικνύει τὴν ἐκτίμησιν καὶ ὑπόληψιν, ἣν ἡ ὁμογένεια τρέφει πρὸς αὐτό, οὗ ἕνεκα τυγχάνει ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ ρέκτης διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Δημ. Ν. Μέλας. Ἀπὸ τῆς Δευτέρας δ' ἤρξατο καὶ ἡ τακτικὴ τῶν μαθημάτων διδασκαλία εἰς πάσας τὰς τάξεις αὐτοῦ.

*Ἀδελφότης «Ἁγίου Νικήτας»*.— Τὴν Κυριακὴν ἐώραξε τὴν δεκάτην ἑκτὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἡ Φιλεκαπιδευτικὴ Ἀδελφότης Ἑγρί-καπου «Ἁγίου Νικήτας». Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἣν ἐτέλεσεν ὁ μητροπολ. Μελενίκου κ. Παρθένιος, ἐγένετο συγκέντρωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀρρεναγωγείου τῆς κοινότητος, ὅπου καὶ ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων, ὁ δὲ καθηγητὴς κ. *Ι. Παπαδόπουλος* ἐξεφώνησεν ὠραῖον πανηγυρικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐν ἄλλῃ σελίδι δημοσιεύομεν. Διάφοροι προσφωνήσεις ἀντηλάγησαν, τὴν δὲ τελετὴν ἐπεσφράγισε δι' ὠραίων λόγων ὁ ἱερολ. διάκονος τῶν Πατριαρχείων κ. Δωρόθεος, ὁ ἀντιπροσωπεύων τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Τὴν τελετὴν ἐποικίλλεν ἡ Μανδολινάτα Φαναρίου καὶ ἡ Φανφ'ρ Τζιβαλιου, παιανίζουσαι ἐκλεκτότατα τεμάχια. Ἡ ὅλη τελετὴ ἔληξε διὰ γεύματος, παρατεθέντος εἰς τοὺς κεκλημένους, καθ' ὃ πολλοὶ ἠγέρθησαν ὑπὲρ προόδου καὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου τούτου προσπάσεις. Ἡ ὑπὸ τῶν μελῶν ἐπιδειχθεῖσα εὐγένεια καὶ περιποίησις πρὸς τοὺς κεκλημένους συνετέλεσεν, ὅπως ὅλοι ἀποκομίσωσι τὰς ὠραιότερας τῶν ἐντυπώσεων.

*Ἀδελφότης Ρυσίων*.— Γενομένων τῇ Κυριακῇ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς ἐν Πέραν ἐδρευούσης Ἀδελφότητος τῶν παρεπιδημούντων Ρυσίων «Ἡ Ἀρετὴ» ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀδελφότητος, ἐξελέγησαν παμψηφεί Πρόεδρος ὁ κ. Σταῦρος Ν. Θωμάρεϊς, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Νικ. Μαργαριτόπουλος, Γεν. Γραμμ. ὁ κ. Φραγγούλης Παπαδόπουλος, Εἰδ. Γραμμ. ὁ κ.

Γεώργ. Μερτζαρίδης, ταμίας ὁ κ. Νικολ. Μορφίνης καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Γρηγόρ. Νιφοράτος, Στέφ. Θωμάς, Ἀριστοτέλης Δέλῆς καὶ Γαβριήλ Τραμπούκης. Τῇ συστάσει δὲ τοῦ κ. Σταύρου Ν. Θωμάρεϊς, ἡ ὁλομέλεια ἐψήφισεν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων διὰ τὴν Ἑθνικὴν Σχολὴν Γλωσσῶν καὶ Ἑμπορίου λίρας ὁθ. πέντε, ὡς πρώτην δόσιν.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Χάσκιοι: Ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ἀρτισυστάτου «Ἡθικοθησκευτικοῦ Συλλόγου», περὶ τῆς ὁποίας ἀνέγραψε τὸ ἀγαπητὸν «Ἀπ' Όλα», διεξήχθη λαμπρότατα, χάρις εἰς τὰς ἐκτάκτους ἐνεργείας τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Μ. Τζῶνης, Φ. Φιλίπιδου, Π. Πανταζίδου, Α. Ζαχαριάδου, Α. Ἀναστασιάδου, Δ. Γεωργιάδου, Π. Ἀλατοπούλου, Α. Γεωργιάδου, Κ. Κυριαζοπούλου, Κ. Παπαχριστοφόρου καὶ τῶν εὐγενῶν δεσποινίδων Φωτίκας Μαστράκοβιτς, Ἐλένης Λουκίδου, Εὐαγγελίας Ἀλατοπούλου, Φωφῶς Φιλίπιδου, Dorette Cohen, Victoire Abenchah καὶ Λιλίκας Καρνέρη. Τῆς τελετῆς προεξήρχεν ὁ μητροπολίτης Μεσημβρίας, γενόμενος τιμητικώτατα δεκτὸς ἐν τῇ ἀποβαθρᾷ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, προσφωνήσαντος δι' ὀλίγων τοῦ κ. Μ. Τζῶνης. Ἡ αἰθουσα πολλὴ πρὸ τῆς ὥρας ὑπερεπληρώθη ἐκλεκτοῦ κόσμου, τὸ δὲ ὠραῖον φῦλον ἀντεπροσωπεύετο ἀφθόνως. Τὴν τελετὴν ἐλάμπρυνεν ἡ Μανδολινάτα Φαναρίου ὑπὸ τὸν ρέκτην μουσικοδιδάσκαλον κ. Στάγκαλην. Μετὰ τὸν ἀγίασμόν ὁ εὐφραδὴς μητροπολίτης Μεσημβρίας δι' ὀλίγων ἐξῆρε τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου, ὁ δὲ πρόεδρος τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Μ. Τζῶνης εἰσηγήσατο δι' εὐφραδῶν λόγων τὸν σκοπὸν τῆς τελετῆς, μεθ' ὃ ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Φ. Σ. Φιλίπιδης, δικηγόρος, ἐμβριθῶς ἀνέπτυξε τὰ περὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ, τονίσας σὺν ἄλλοις τὴν ἀνάγκην τοιούτων λαοσυντηρίων Συλλόγων. Τὸν πρόεδρον διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων ὁ διαπρεπὴς ἱατρός κ. Ν. Βασιλειάδης, ὅστις ἐποίησατο τὸ πρῶτον λαϊκὸν μᾶθημα τοῦ Συλλόγου: «Πῶς καὶ τί πρέπει νὰ τρώγωμεν». Εἰς τὸν ρήτορα αἱ δεσποινίδες Φωτίκα Μαστράκοβιτς καὶ Φωφῶ Φιλίπιδου, ἀντιπροσωπεύουσαι τὰς Κοσμητείας, προσέφερον λαμπρὰν ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου. Εἶτα ὁ κ. Δημ. Τριανταφυλλίδης, μέλος τῆς Νέας Σκηνῆς, ἀπήγγειλε δραματικὸν μόνολογον, πολλοὶ δὲ ἀντιπρόσωποι Συλλόγων προσεφώνησαν τὸν πρόεδρον. Ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου ἠγχαρίστησαν τὴν ὁμήγουρὶν ὁ μὲν κ. Α. Ἀναστασιάδης τουρκιστί, ὁ δὲ κ. Α. Ζαχαριάδης γαλλιστί, μεθ' ὃ ἐψάλησαν ἐκκλησιαστικὰ ᾠδὴματα ὑπὸ εὐφῆμως γνωστῶν ψαλτῶν, τὴν δ' ὀλην τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ μητροπολίτης Μεσημβρίας, ἐπιδαψιλεύσας τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας Συγχέρομεν τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς ὁργανώσεως. — *Φιλόμοσος*.

*Νέα Σκηνή*.— Τὸ Σάββατον ἔκαμεν ἐναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτῆς ἡ Νέα Σκηνὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δηλαδὴ ὁ φέρελπις ὁμιλος ἀρκετῶν προοδευτικῶν νέων, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ δώσωσι κάποιαν ὥθησιν καὶ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς καλλιτεχνίας. Τὸ «Βιριετέ» ἦτο πλήρες σχεδὸν κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην, καθ' ἣν οἱ λαβόντες μέρος ἐπέδειξαν πολλὴν ζήλον καὶ προσπαθείας ὅπως ἱκανοποιήσωσι τὸ κοινόν. Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης παραστάσεως δὲν διστάζομεν νὰ προδιώμεν ὠραῖον καὶ ἐπιτυχὲς τὸ μέλλον τῆς Νέας Σκηνῆς, ἡ ὁποία προώριται νὰ μᾶς ἐξυπνήσῃ ὅλους ἀπὸ τὴν νάρκην μας.

*Ὀμιλῶν κινηματογράφος «Γκωμών»*.— Προχθὲς ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον μὲ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα. Αἱ παραστάσεις, ἄλλως τε, τοῦ κινηματογράφου τούτου διακρίνονται πάντοτε διὰ τὴν ἐκλεκτικότητά των. Τὸ «Γκωμών» εἶναι τὸ ἐντεκτῆριον τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Πέραν, ὅπου διέρχονται ὥρας εὐχαρίστους, παρακολουθοῦσαι ὠραϊότατα δράματα, θριάμβους τῶν ξένων θεάτρων καὶ ἐν ταῦτῳ ὀλην τὴν σύγχρονον γενικὴν κίνησιν εἰς λίαν ἐπιτυχεῖς καὶ ζώσας ταινίας.

**ΛΟΓΙΣΤΗΣ** πεπειραμένος ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν βιβλίων, διόρθωσιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς διπλογραφίας ὑπὸ μετριοτάτους ὁρους. Ἀπευθυντέον δι' ἐπιστολῆς ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Α. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ κ. Θ. Βαλαλά Γαλατῆ, χάνιον ἁγίου Πέτρου, 10.





ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

μετεφέρθη εἰς τὸ νέον του κατάστημα ἐν τῇ Μ. Ὁδῷ τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 77.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Περιποιήσεις τοῦ προσώπου, Χειρομιάξεις καὶ Ἡλεκτρικὴ Μάλαξις (Μασάζ), Ἀτμόλουτρα ἡλεκτρικὰ διὰ τὸ πρόσωπον καὶ περιποιήσεις δι' ἡλεκτρισμοῦ τῶν χειρῶν.

Εἰδικότης τοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὰς φροντίδας τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὠραιότητος. Προσωπιδες νεότητος, Εἰδικὰ μηχανήματα, εἶδη Μυρωδικῶν καὶ Βυφῶν ἐκ Παρισίων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ HEURÉ.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰνστιτούτου ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἐκ κυριῶν, μετακληθεισῶν εἰδικῶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Προσεχῶς θὰ ἀνοιχθῇ ἰδιαιτέρα αἴθουσα κομμώσεως διὰ κυρίας.

Τὸ Ἰνστιτούτον ζητεῖ ἀντιπροσώπους ἀξιοπρίστους διὰ τὰς Ἐπαρχίας.

Ὁδηγὸς μετὰ καταλόγου τοῦ Ἰνστιτούτου πωλοῦνται πρὸς 5 γρόσια.

Τὰ προϊόντα τοῦ Ἰνστιτούτου πωλοῦνται ὡσαύτως ἐν Πέραν εἰς τὰ Καταστήματα STRONGUILO FRÈRES καὶ ἐν Καδίκιοι εἰς τὸ Φαρμακεῖον «Σουλτανιέ».

Κυρίαί,

Θεσποινίδες,

Ἀναγνώσατε τὸ παρόν.

Σᾶς ἐνδιαφέρει.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ, Γ. Στεφ. καὶ Ἀδελ., εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρὸς τὸ Ἄσ' Ὅλα ἀγάπην σας. — ΑΤΤΑΛΕΙΑΝ, Μ. Πασ., ἐνεγράψαμεν καὶ ἀποστέλλομεν, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενά σας, τμήμα 75 γρ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς προσπαθείας σας. — Αὐτόθι, Στ. Παπάζ., δι' εὐχὰς καὶ προσπαθείας σας δεχθῆτε θερμὰ εὐχαριστήρια, ἐνεγράψαμεν Α. Β. Καρ. καὶ ἀπεστάλη σειρά Δ' ἔτους, τμήμα γρ. 90 ἐλήφθη, εὐχαρίστως ἀποδεχόμεθα αἴτησιν ἀντιπροσωπείας μας εἰς τὴν πόλιν σας, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι αἱ ἐνέργειαι σας θέλουσι στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων. — ΑΜΙΣΟΝ, Γ. Ξεν., τὰ καθυστατούμενα φυλλάδια ἐπέμψαμεν, ἦτο ἐν γνώσει μας, καθότι μὲ τὰς διακοπὰς τῶν σχολείων δὲν ἐγνωρίζομεν ποῦ νὰ τὰ διευθύνωμεν.

ΒΙΑΕΤΖΙΚ, Α. Α. Ἀλεπ., ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν σειράν Δ' ἔτους, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστ. — ΒΑΡΝΑΝ, Κ. Κων., ἤρχισαμεν ἀποστέλλοντες.

ΔΟΥΤΖΕ, Εὐ. Ζαν., τμήμα 45 γρ. ἐλήφθη, εὐχαρ., ἀνεγνώσαμεν, ἔμβασμα πρώτης ἀποστολῆς δὲν ἐλήφθη. — ΔΡΑΜΑΝ, Δ. Ἱατρ., ἡμερολόγιον ἀπεστάλη, διὰ δελταρίου ἀπαντῶμεν διὰ τὴν πρὸς τὸ Ἄσ' Ὅλα ἀγάπην σας, εὐχαριστοῦμεν.

ΕΖΙΝΕ, Ν. Χρησ. Ἱερ., σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενά σας ἀναμένομεν φυλλά ἀποστέλλονται. — Αὐτόθι, Ἐμ. Ἀποστ., ἀποστέλλονται, ἀναμένομεν.

ΖΟΓΚΟΥΛΑΚ, Π. Παπαδ., γραφόμενά σας ἐσημειώσαμεν.

ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ (Ἰκονίου), Π. Κεστ., 25 γρ. ἐλήφθησαν.

ΙΚΟΝΙΟΝ, Δ. Δημ., ἐλάβομεν δελτάριόν σας, Δ' ἔτους φύλ. ἐστάλησαν, ἐνεγράψαμεν, ἀπηντήσαμεν ἰδιαιτέρως. — ΙΒΡΙΝΤΙ, Ἰ. Γιάγ., 34 γρ. δι' ἀνανέωσιν καὶ αἰτούμ. ἀριθ. ἐλήφθησαν, τοὺς ἀριθμοὺς ἐπέμψαμεν εἰς Ἰβριντί.

ΚΕΡΜΑΣΤΗΝ, Κ. Κραλ., εἰσεπράξαμεν γρ. 30 ἀπὸ Ἀν. Σωτ., εὐχαρ. — ΚΟΖΛΟΥ, Ἰ. Τζιρ., τίμ. 45 γρ. διὰ Κ. Πατρ. καὶ Α. Ἡλ. ἐλήφθησ., εὐχαριστ. — ΚΟΤΖ-ΧΙΣΣΑΡ., Κ. Σπυρ., διὰ Ν. Κιουλπ. ἐνεγράφητε, ἀπεστείλαμεν εἰς διεύθυνσίν σας φυλλάδια, ἀναμένομεν. — ΚΥΔΩΝΙΑΣ, Δ. Κου., αἰτούμενον ἀπεστάλη. — Αὐτόθι, «Αἰολικὸν Ἀστέρα», αἰτούμενα φυλλά ἀπεστάλησαν. — ΚΑΔΙΚΙΟ-Ι., Α. Σισμ., ἐνεγράφητε διὰ Ε. Νισυρ., τμήμα ἐλήφθη, εὐχαριστ., ἀποστολὴν ἤρχισαμεν.

ΜΕΡΣΙΝΑΝ, Κατ. Κυρ., μᾶς ἐνεχείρισαν τὸ τμήμα ἀνανέωσης, εὐχαριστ. — ΜΑΚΡΗΝ, Κ. Μαμαλ., περὶ τῶν γραμματοσῶμων, ἕτινα ἐπέμ-

ψατε, σᾶς ἀπαντῶμεν ταχυδρομ. — ΜΟΥΔΑΝΙΑ, Ἄλ. Κιουλ., ἡλλάγη διεύθυνσις.

ΝΙΓΔΗΝ, Χαρ. Παπαδ., θὰ ἀποστέλλωμεν εἰς ὄνομά σας τὰ φυλλάδια, εὐχαρ. θερμῶς διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν μας.

ΟΡΔΟΥ, Ν. Σουμ., τοὺς ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας αἰτουμένους ἀριθμοὺς ἀπεστείλαμεν, δι' εὐχὰς σας εὐχαριστοῦμεν ἐπιστήσατε προσοχὴν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον, ὅπως μὴ χάνωνται τὰ φύλλα. — ΟΥΖΟΥΝ-ΚΙΟΠΡΟΥ, Ἀπ. Χρηστ., Δ' ἔτους φύλλα ἀπεστείλαμεν, εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ δελταρίου σας ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως.

ΠΡΟΥΣΑΝ, Π. Εὐγ., γρ. 190 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — ΠΕΡΑΝ, Ε. Κιουλ., ἡ ἀπώλεια τοῦ φύλλου μᾶς ἐλύπησε, καθότι μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἀποστέλλονται ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν εἰς τὸν διανομέα σας. — Αὐτόθι, Α. Νικ., τὸ αἰτούμενον ἀπεστάλη. — ΠΑΝΤΕΙΧΙΟΝ, Γ. Κολ., ὡς γράφετε ἡλλάγη τὸ ὄνομα, μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἀποστέλλονται φύλλα, φροντίζετε τὴν παραλαβὴν των, μήπως κατακρατοῦνται παρ' ἄλλων; ἀριθμ. 147 ἐπέμψαμεν ἐκ νέου.

ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ, Γ. Βερβ., ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν Δ' ἔτους φύλλα, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρ.

ΣΟΥΓΚΟΥΡΔΟΥ, Ε. Α. Νεστ., γραφόμενά σας ἐσημειώσαμεν τμήμα ἀνανέωσης ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — ΣΑΦΡΑΜΠΟΛ, Α. Ἡλ., οἱ ἀριθμοὶ ἐστάλησαν, τὸ τμήμα ἐλήφθη, ἰδιαιτέρως ἀπηντήσαμεν. — ΣΜΥΡΝΗΝ, Χ. Ροδ., νέας ἐγγραφὰς ἐσημειώσαμεν εἰς τὴν σειράν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΥΟΣΓΑΤΗΝ, Χ. Ἀνδ., Χ. Χιδ., Ἀ. Προκ., ἐλήφθη ἀνανέωσις ἐγγραφῆς σας μέσον δεσποινίδος Ἐ. Νισ., εὐχαριστοῦμεν.

ΦΑΤΣΑΝ, Π. Σεμερ., τμήμα 25 γρ. ἐλάβομεν.

PHOTOS EXOTIQUES en COULEURS  
Nouv. sans pareilles. Envoi et cat. Fr. 2.5  
en timbres tures. J. REINMANN, 1, Telemannstrasse.  
Hambourg. Allemagne.

Ἀλλαγὴ κατοικίας

ΜΩΥΣΗΣ Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

σπουδίας εἰδικῶς ἐν Παρισίοις, Γενεθῇ καὶ Βιέννῃ

Ἀναλαμβάνει τοκετοὺς ὑπ' ἐνθύνῃν του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα τῆς εἰδικότητός του κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους.

Λέχεται ἀπὸ τὰς 2—5 μ. μ. ἐν τῇ ΝΕΑ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ἐν Πέραν, ὁδὸς Ἰμάμ, ἀρ. 10, ἀπαρτ. 1.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

196. Γρίφος.

εἰς εἰς, ὅς ὅς ὅς ὅς ὅς ὅν ὅν  
(Ἑστάλη ὑπὸ Ἑρασιτέχνου).

197. Ἀκτινωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσχετε καθέτως κρᾶτος τῆς Εὐρώπης, ὀριζοντίως δένδρον καὶ πλαγιῶς νῆσος καὶ νομοθέτης.

(Ἑστάλη ὑπὸ Ἀ. Κ. Ἀργυριάδου).

198. Αἶνιγμα.

Εἰμαι νησί ὠραῖον  
καὶ κεῖμαι στὸ Αἰγαῖον,  
γιὰ νὰ μ' εὕρης, φιλε λῦτα,  
εἰς τὸν χάριτην τρέχα κύττα.  
Ἐὰν προβῇς τὸ δεύτερον  
στοιχείόν μου ν' ἀλλάξης,  
εὐθὺς ἀντωνυμίαν  
δισύλλαβον θὰ φιάξης.  
Ἄν ὁμως στήν ἀρχήν μου  
ἐν σύμφωνον κολλήσης,  
περίφημον τετράποδον  
εὐθὺς θὰ σχηματίσης.

(Ἑστάλη ὑπὸ Γ. Ἡλ. Ἰορδ. Κιρασσοῦς).

Οἱ βραβευθέντες εἰς τὸ προσεχές.

ΔΕΛΤΙΟΝ

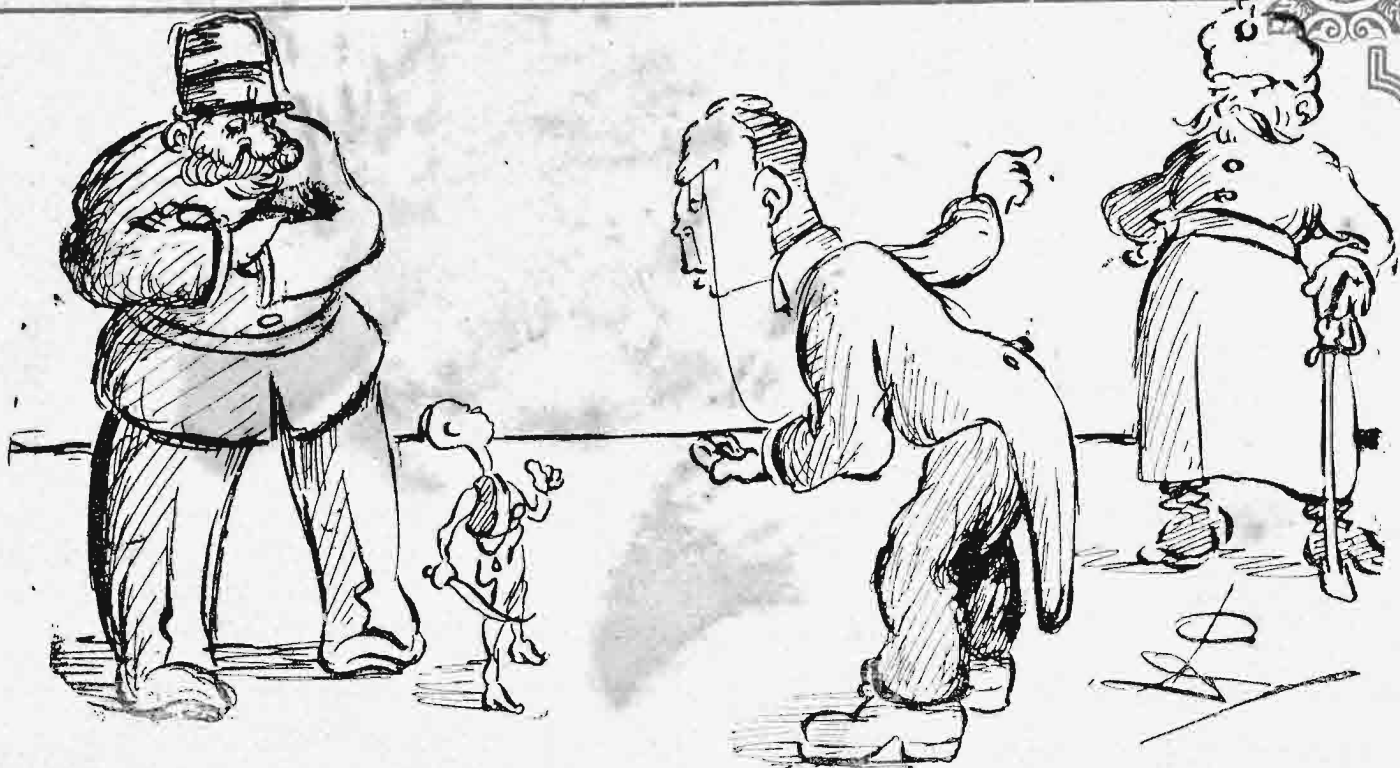
διὰ τὰς λύσεις

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων  
τοῦ 160 φύλλου.

Θ ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

**Γκρέϋ.** — Δέν 'ντρέπεται, βρέ  
βρωμόπαιδο! 'Ακόμη πέντε μῆνες  
δέν είναι ποῦ 'βγήκες 'στὸν κόσμον  
καὶ θέλεις νὰ τὰ βάλῃς μ' αὐτὸ τὸ  
γέρο ἐκεῖ;

**'Αλθανός.** — 'Εγὼ δέν φταίω,  
μπάρμπα, μὲ τὸ εἶπε ὁ νουνός.



**Κάρολος.** — Τί τὴν κυτ-  
τάξῃς μὲ τὸν φακό;

**Φερδινάνδος.** — Τὴν  
μεγαλόνω, βρέ ἀδελφέ, καὶ  
παρηγορεῖμαι!

**'Αλθανός.** — Δέν λές, οὐρὲ μπύρο μ', τοῦ Σίρ  
Γκρέϋ νὰ μοῦ δώκῃ καὶ τ' ἄλλο τὸ κουμμάτι;

**Βίκτωρ.** — Σῶπα, βρέ! δέν φθάνει ποῦ σαῦσπα-  
σε τὸ κεφάλι ὁ Σέρβος, θέλεις νὰ σ' ἀποτελειώσῃ  
ὁ Κρητικός;

